

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“ Rom 10, 15.

Anul II.

BUCUREȘTI

No. 1 și 2.

Către toți membri Uniunii Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de ziua șaptea din România.

Foaia „**CURIERUL MISIONAR**”, a cărei apariție fusese întreruptă din cauza războiului, apare din nou pentru îndeplinirea scopului pentru care este chemată la viață. Scopul ei este—după cum arată chiar numele—de a culege din câmpul misionar mondial știri privitoare la progresele Evangheliei lui Hristos și a le aduce la cunoștința membrilor Uniunii Adventiștilor de Z.Ș. din România.

După cum spuneam și în primul număr al „**Curierului Misionar**” din 1914, foaia aceasta nu va avea de îndeplinit numai rolul de raportor, ci va îndeplini cu adevărat însărcinarea de „curier”, adică de „aducător de știri” din lumea întreagă.

„**Curierul Misionar**” va aduce vești din toate țările de pe pământ, dela diferiți soli-vestitori ai păcii lui Hristos de pretutindeni. Ne va vorbi de progresele Evangheliei între neamurile, semințiile, limbile și popoarele din Africa, din Asia, din Australia, din America și despre mersul lucrării și experiențele lucrătorilor misionari din Europa, dar mai ales din patria noastră. Ne va aduce învățături și sfaturi folositoare în cece privește disciplina și organizația internă a Comunităților, Conferințelor și Uniunii

noastre în genere. Ne va aduce „mărturii pentru Comunitate” și ne va da instrucții pentru educarea și edificarea tuturor membrilor fără deosebire de sex vârstă sau rang. Ne va îndrumă, în sfârșit, între pregătirea și desăvârșirea noastră corporală morală și spirituală.

Dacă din cauza războiului „**Curierul Misionar**” nu și-a putut îndeplini menirea cum ar fi trebuit, sperăm că o va face cu prisosință acum, cât timp îngerii lui Dumnezeu poștați la cele patru unghiuri ale pământului vor ține vânturile ca să nu sufle. Și-și va îndeplini menirea cu atât mai vârtos, cu cât și în Țara noastră încep să dispară piedecile pe cari vrăjmașii crucii lui Hristos încercaseră să le pună în cale.

Dela anul 1914, când „**Curierul Misionar**” a încetat de a mai apărea, predicarea Evangheliei în România, cu toate eforturile vicelanului de a o înnăbuși, a făcut mari progrese. La începutul anului 1914 numărul Adventiștilor de Ziua-Șaptea din România abia atinsese cifra de 442. Astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, numărul membrilor Uniunii Române a crescut la 3250.

La organizarea Uniunii Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua-Șaptea din România în

anul 1920, aveam în cele patru Conferințe mai puțin de 2000 membri. În anul 1920 câștigul net a fost de 505 suflete, iar în anul 1921 de 709.

Cifrele de mai sus arată clar, că în cei din urmă 2 ani, numărul membrilor a crescut aproape cu atâția, câți au fost câștigați înainte în timp de 10 ani. Putem spune că în timpul de față (1922) se găsesc singur numai în România atâtea Comunități cu atâți Advențiști Z.S., câți au fost în 1863 în lumea întreagă. (Conferința Generală avea în 1863: 6 Conferințe, 125 Comunități, 3500 membri). Dar predicarea Evangheliei veșnice nu face progrese numai la noi. Ea crește repede în toate țările de pe pământ.

După raportul anual, care cuprinde întreaga noastră lucrare de pe pământ, afară de Africa și Asia de sud, despre cari s'au dat numai aprecieri, la sfârșitul anului 1920 numărul membrilor a atins cifra de 185450, cu un spor de 7240 pentru un an. Numărul comunităților a ajuns 4541, un plus de 285. Numărul celor botezați în 1920 a fost de 19.683, un spor de 2921 față de anul precedent.

Numărul predicatorilor binecuvântați a ajuns 1287, al altor lucrători misionari 2966, al colportorilor și vânzătorilor de cărți 2332, al lucrătorilor de birou 370; numărul total al lucrătorilor evanghe-liști: 6955. Numărul profesorilor școlilor primare: 1273, al profesorilor din școlile superioare: 1020, amployați în casele de editură 1125, în sanatorii: 2308, în diferite școli misionare: 400, la un loc 6126. Aceasta face un total de 13081 lucrători. Fiecare a 14-a persoană din comunitatea noastră este în acelaș timp întrebuințată în lucrarea lui Dumnezeu.

Solia noastră se vestește în următoarele 108 țări și insule, cu o

populațiune de 1.570.000.000 suflete: *Africa*: Egipt, Algeria, Țara Basuto, Congo Belgian, Țara Becuan, Africa răsăriteană britanică, Africa sudică britanică, Eritrea, Coasta de aur, Colonia Kenya, Mauriciu, Nigeria, Țara Nyassa, Sierra Leone, Rhodesia. *Asia*: Armenia, Birma Ceylon, China (15 provincii), India, Japonia, Korea, Persia, Siam, Siberia, Siria, Transcaucaz, Turchestan, Turcia, Statele Malaeze-Unite. *Asia australă*: Australia, Noua Seelanda. *Europa*: Belgia, Bulgaria, Danemarca, Germania, Estonia, Finlanda, Franța, Grecia, Marea Britanie, Olanda, Irlanda, Islanda, Italia, Norvegia, Suedia, Elveția, Polonia, Portugalia, România, Rusia, Spania, Jugo-Slavia, Ceho-Slovacia, Norvegia. *America de Nord*: Alasca, Canada, Statele-Unite. *Insulele Pacifice*: Noua Guinee Britanică, Nord-Borneo-Britanic. Insulele Cook, Insulele Fidji, Insulele Prieteniei (Freundschaft). Insulele Asociației, Insulele Hawaii, Iava, Ins. Norfolk, Ins. Lord Howe, Ins. Markesa, Noile Hebride, Nine, Filipine, Ins. Pitcairn. Ins. Solomon, Ins. Samoa, Straits Settlements, Sumatra. *America de Sud*: Argentina, Bolivia, Brazilia, Chile, Colombia, Ecuador, Paraguay, Peru, Uruguay, Venezuela. *India de Vest, America de mijloc, etc.*, Bahamas, Bermuda, Guiana Britanică, Honduras Britanic, Guadalupe, Guatemala, Haiti, Jamaica, Ins. Yungfern, Costarica, Cuba, Mexico, Nicaragua, Panama, Portorico, Salvador, Santo Domingo, Honduras Spaniol, Trinidad.

În 1920 au fost publicate scrieri în 99 limbi. S'au vândut cărți și reviste în valoare de 5.682.972 dolari.

Aceste numere și nume întrupate aci întrupează o muncă și o jertfă colosală. Cu toate că prin ajutorul Domnului s'a făcut mult, to-

tuși mai e mult de făcut, până să se poată încheia lucrarea. Dumnezeu vrea să împlinească pe pământ o lucrare scurt întocmită. Fie ca Domnul să ne ajute, să fim statornici la postul nostru și să facem,

ceea ce El așteaptă dela noi. Curând se va încheia lucrul și ne vom întoarce în patria eternă.

P. P. Paulini.

EDUCAȚIA ȘI DISCIPLINA ÎN COMUNITATE.

Biserica celor rămași nu este Babilon.

de E. G. White.

De repetate ori dela începutul acestei mișcări s'a colportat de unii părerea, că Biserica Adventiștilor de Ziua-Șaptea s'ar fi depărtat atât de mult de Dumnezeu și de principiile Sale, adevărului și dreptății, încât a ajuns să formeze o parte din Babilonul cel mare. Termenul de „Babilon” este întrebuințat de către Apostolul Ioan, ca să denuiească creștinătatea abătută și apostaziată din zilele de apoi. Invinuirea că și biserica Adventiștilor ar fi Babilon, a fost adusă încă de mult, și anume din anul 1893, printr'un pamflet publicat atunci sub titlul: „Strigătul cel tare; A căzut Babilonul”, etc.

Nu avem la îndemână pamfletul acela, dar din **Review** dela 21 Martie 1893 auzim, că „scopul aceluia pamflet pare să fi fost, de a arăta, că Biserica Adventiștilor de Ziua-Șaptea este Babilon ca și oricare alta, ba chiar ar fi mai rău căzută decât oricare alta..... și că intenția, cu care a fost publicat pamfletul, eră să determine pe fiecare adevărat copil al lui Dumnezeu, să iasă din Biserica Adventiștilor de Ziua-Șaptea”. Scrierile Sorei E. G. White erau foarte mult citate în acel pamflet, spre a dovedi cu ele cele dorite de scriitorul pamfletului.

Nu mai e nevoie să spunem, că acel pamflet n'a avut nici un efect în biserica Adventiștilor, în afară de un mic număr de amăgiți. Serva Domnului a crezut însă de cuviință chiar atunci, să se ocupe de chestiunea aceasta într'o serie de patru articole, tipărite în anul 1893 sub titlul: „Biserica celor rămași nu este Babilon”. Credem, că este bine pentru noi toți să reproducem azi articolele acestea, pentru motivul că alții ridică azi aceeași învinuire contra bisericii Adventiștilor de Ziua-Șaptea. Ei de asemenea aduc multe citații din Mărturiile, ca și cum mărturiile ar îndreptăți cu ceva învinuirile aduse de ei. Cei cari cunosc mărturiile și scrierile Sorei White, știu însă că învinuirile de felul acesta nu pot fi în nici un fel dovedite cu Mărturiile.

Să cetim deci cu toții excelențele principii expuse în acele articole ale Sorei White, pe cari le vom redă rând pe rând în câteva numere din **Curierul Misionar**, spre a fi cunoscute de toți membrii comunității noastre. Aceste principii sunt de aplicat și azi contra învinuirilor aduse ca și în 1893, mai ales că prin acele articole ale Sorei Domnului s'a spus, că ele ne arată, ce poziție să luăm față de orice

mişcare la fel, ce s'ar mai produce în timpurile de mai târziu până în ziua de apoi. (Nota Editorială).

* * *

„M'a întristat foarte mult cetirea pamfletului publicat de fratele A. și de tovarășii săi în lucrarea ce a întreprins-o. Fără consimțământul meu, ei au ales anumite părți din Mărturii și le-au pus pamfletul publicat de ei, spre a face pe unii și alții să creadă, că scrierile mele ar aprobă poziția luată de dânsii. Prin aceasta ei au făcut ceea ce nu se poate numi drept și dreptate. Permițându-și lucrurile acestea nejustificate prin nimic, ei au prezentat poporului o învățătură cu caracter amăgitor și distrugător. În timpurile trecute au fost și alții, cari au făcut acelaș lucru, lăsând să pară, că Mărturiile susțin lucruri false și de nedovedit.

„Am avut lumină cu privire la efectul poziției luate de fratele A. și de cei întovărășiți cu el, că anume efectul acestei poziții nu este adevărat, ci e unul din acele „iată, aici” sau „iată acolo”, cari caracterizează timpurile din urmă, în cari trăim azi. Ca exemplu despre felul în care este alcătuit pamfletul fratelui A., este cazul să dau următoarea lămurire: Eu am scris o scrisoare particulară unuia din predicatorii noștri; acesta, din iubire, crezând că o asemenea scrisoare ar putea folosi și fratelui A., a trimis și lui o copie; dar în loc să o întrebuițeze numai pentru folosul personal, fratele A. a tipărit părți din ea în pamfletul său, dându-le pe acestea drept mărturii nepublicate, ca să sprijine cu ele poziția sa actuală. Este însă oare aceasta o faptă onorabilă? În această mărturie nu eră absolut nimic, care să vină în sprijinul poziției fratelui A.; dar el a căutat să sucească cuprinsul ei, așa cum mulți sucesc Scripturile, spre propria lor pierzare și spre pierderea și a altor

suflete. Dumnezeu va judecă pe cei cari își ia asemenea libertăți nejustificate și nedovedite cu nimic, și se folosesc de mijloace desonorate, ca să dea un anumit caracter și o influență oarecare la ceea ce ei presintă ca fiind adevăr. Prin folosirea unei scrisori particulare trimise către altcineva, fratele A. a abuzat de silințele amabile ale celui care dorise să-i vină lui în ajutor cu asemenea îndemnuri personale. Cei cari au publicat pamfletul „Strigătu! cel tare” și au vestit căderea tuturor comunităților, au dat chiar prin aceasta dovadă, că Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu nu lucrează prin ei. „După roadele lor îi veți cunoaște pe dânsii”.

„Acea cari primesc pamfletele, cari represintă această poziție falsă, vor avea poate impresia, că eu a-și sprijini o așa poziție și că aș fi întruceva unită cu acești lucrători în a ceea ce ei numesc o „nouă lumină”. Eu știu, că solia lor este amestecată cu adevăr, dar adevărul este rău întrebuițat și sucit, pentru că este combinat cu rătăcire și fals. Vreau să spun fratelui, care a trimis acestora o copie după scrisoarea trimisă de mine lui, că nici nu m'am gândit să'i fac vreo vină din aceasta, și nimeni nu ar putea să-l socotească vrednic de mustrare pentru o așa faptă. Dacă aș roști asupra-i vreo sentință falsă sau i-aș aduce vreo învinuire atunci mi-aș atrage asupra-mi neplăcerea lui Dumnezeu. Dacă fratele pe care ai vrut să-l ajuți, și-a permis asemenea lucruri și a trădat și a înșelat încrederea D-tale, nu-ți face D-tale o vină din aceasta, și nu te lăsă amărit din cauza urmărilor trădării sale.

„În Mărturii sunt lucruri, cari nu sunt scrise pentru toată lumea, ci pentru copiii credincioși ai lui Dumnezeu; nu este potrivit deci, ca asemenea instrucțiuni, avertismente, mustărări sau sfaturi și fie publicate în toată lumea. Mântuitorul lumii Trimisul lui Dumnezeu, Cel mai

mare învățător cunoscut cândva de fiii oamenilor, presintă anumite chestiuni de învățătură nu lumii întregi, ci numai discipolilor Săi. În vreme ce El avea lucruri de comunicat întregii mulțimi, cari îl urmau la tot pasul, păstră totuș o anumită lumină și învățătură, ca să o încredințeze numai ucenicilor Săi, fără să o facă cunoscut gloatelor, de cari nu ar fi fost nici înțeleasă, nici prețuită. El trimise pe discipolii Săi, să predice; iar când ei se întoarseră dela prima lor lucrare misionară, și istorisiră diferite experiențe cu privire la succesul predicării Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu, Domnul zise către dânsii: „Veniți acum voi deoparte, și vă odihniți puțin.” Acolo, într'un loc retras, Isus dădu discipolilor Săi astfel de învățături, sfaturi, muștrări și îndemnuri, de care El știa că ei au nevoie în lucrarea lor; dar instrucțiunile date lor astfel nu trebuiau purtate mai departe mulțimii de amestecătură; căci acele cuvinte ale Sale erau destinate numai pentru discipolii Săi.

„În diferite ocazii când Mântuitorul a săvârșit fapte de vindecare, El poruncă, iar ei ar fi trebuit să nu nimănui despre minunile Domnului. Ei ar fi trebuit să îndeplinească această poruncă a Lui, și să înțeleagă, că Domnul nu ceruse aceasta dela ei în mod ușuratic, ci avea anumite motive să le dea asemenea poruncă, iar ei ar fi trebuit să nu desconsidere cu nici un chip dorința Sa expres. Ar fi trebuit să fie destul pentru ei, să știe că Domnul dorește aceasta, și că El are temeinice motive, să ceară această stăruitor dela dânsii. Domnul știa, că prin vindecarea bolnavilor, și prin săvârșirea minunilor de a da orbilor vedere și de a curăți pe leproși, El își primejduia cu aceasta propria Sa vieată; căci dacă preoții și cârmuitorii nu aveau să primească dovezile date lor despre caracterul divin al misiunii Sale, ei aveau să răstălmă-

cească altfel, să falsifice lucrurile și să aducă învinuiri contra Lui. Este adevărat, că Domnul a făcut multe minuni în public, dar în câteva cazuri El porunci celor vindecați, să nu mai spună la nimeni, despre cele ce le-a făcut El lor. Când s'au ridicat prejudecățile, când invidia și gelozia și-au atins culmea, când calea Sa se găsiă astfel împiedicată, atunci Domnul părăsi cetățile și veni să caute pe cei, cari voiau să asculte și să prețuiască adevărul, pe care El venise să-l vestească.

„Domnul Hristos crezută necesar, să explice discipolilor multe lucruri pe cari nu le făcū cunoscut mulțimii. El le arată pe deplin motivele urei manifestată contra Lui de către farisei, de către cărturari și de către preoți, și le vorbi despre suferințele, despre trădarea și despre moartea Sa; dar gloatelor El nu le vorbi aceste lucruri atât de complet. El avea avertismente de dat ucenicilor Săi, și le desfășură de asemenea triste fapte, ce urmau să aibă loc, și la ce lucruri trebuiau să se aștepte ei. El dădu urmașilor Săi învățături prețioase, pe cari ei la început nici nu le înțelegeau, până după moartea, după învierea și înălțarea Sa. Când Spiritul Sfânt fu vărsat asupra-le, toate aceste lucruri le fură aduse aminte, câte le spusese El.

„A fost o trădare săvârșită contra unui depozit sacru, de a lua adică lucruri, pe cari Isus le-a destinat să fie ținute secret, și să le faci cunoscute și altora aducând astfel reproș și vătămare cauzei adevăru-lui. Domnul a dat poporului Său corespunzătoare soliei de avertizare, de muștrare, de sfătuire și de învățare; dar nu e lucru potrivit, de a rupe aceste solii din cadrul lor și a le pune acolo, unde ele ar părea că dau putere soliei rătăcirii și minciunii. În pamfletul publicat de fratele A. și de asociații săi, el acuză

Biserica lui Dumnezeu, că este Babilon, și cere o despărțire de Biserica Domnului. Aceasta este o lucrare, care nu este nici onorabilă nici dreaptă. În săvârșirea acestei lucrări, ei s'au folosit și de numele meu și au citat și scrierile mele, spre a sprijini ceea ce eu dezaprob și arăt ca fiind o rătăcire. Oamenii în aceasta, vor fi înclinați să arunce asupra mea răspunderea falsei poziții a acestora, deși ea este cu totul mâna cărora ar cădea pamfletul, contrară învățăturilor din scrierile mele și luminii, pe care mi-a dat-o mie Dumnezeu. Nu ezit de loc, de a spune, că cei cari au întreprins lucrarea aceasta se găsesc în mare rătăcire.

„De ani de zile am dat mărturia mea în sensul acesta, că dacă se ridică cineva pretextând că are mare lumină și susține dărâmarea a ceea ce Domnul a clădit prin agenții Săi umani, unul ca acesta este în mare rătăcire și nu lucrează în rândurile celor, între cari lucrează Hristos. Aceia, cari susțin, că comunitățile Adventiștilor de Ziua Șaptea alcătuiesc Babilonul sau o parte din Babilon, mai bine ar sta la casele lor. Ei ar face mai bine să se oprească și să se gândească bine, care este solia care ar trebui predicată lumii, în timpul acesta. În loc să lucreze împreună cu toți trimișii lui Dumnezeu, ca să pregătească un popor, care să poată sta în ziua cea mare și înfricoșată a lui Dumnezeu, ei au luat loc alături de acela, care este numit pătrătorul și învinuitorul fraților noștri, cari îi învinuiește înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Agenții ai Diavolului s'au pus în mișcare și au inspirat pe anumiți oameni să se unească într-o confederație a celui rău, ca să producă încurcături, să hărțuească, să obosească și să frământa poporul lui Dumnezeu. Toată lumea va fi ațâțată la dușmănie contra Adventiștilor de Ziua-Șaptea, pentru că ei nu dau supunere Papa-

lității prin ținerea Duminicii, înlocuire orânduită de această putere anticristică. Planul satanei este, să distrugă pe Adventiști de pe pământ, ca astfel supremația lui asupra pământului să nu mai fie pusă de nimeni în discuție.

„Scena despre felul cum învinue satana pe oameni, a fost arătată profetului. Profetul zice: „El îmi arată pe Iosua marele preot stând înaintea îngerului Domnului și Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască”. Isus este Marele Preot al nostru în ceruri. Și ce face El acolo? El face acolo serviciul de mijlocire și ispășire pentru cei cari cred în El. Prin dreapta Lui socotită lor, ei ajung bineprimiți de Dumnezeu, ca unii cari arată lumii, că ei recunosc datoria de supunere față de Dumnezeu, pentru că țin poruncile Sale. Satana este plin de ură răutăcioasă contra lor, și dă pe față împotriva lor acelaș spirit, pe care l-a dat pe față contra Domnului Hristos, când eră aici pe pământ. Când Isus se găsește înaintea lui Pilat, guvernatorul roman, acesta caută să-l pună în libertate, și doriă ca și poporul să aleagă a liberă pe Isus de osândă, la care cereau preoții să fie expus. Pilat presintă mulțimii, cari strigă, pe Fiul lui Dumnezeu și pe criminalul Baraba, și îi întrebă: „Cui vreți voi ca eu să dau drumul la cererea voastră? Lui Baraba, sau lui Isus, care se numește Hristos?” Ei răspunseră: lui Baraba! Pilat zise către dânșii: „Ce să fac atunci cu Isus, care se numește Hristos? Ei toți ziseră lui: Să se răstignească!”

„Lumea fu ațâțată de dușmănie satanică, și când fură întrebați să aleagă între Fiul lui Dumnezeu și criminalul Baraba, ei aleseră mai de grabă pe un bandit și pe un criminal decât pe Isus. Gloatele neștiutoare fură determinate de raționamentele amăgitoare ale celor din înalte poziții, să lepede pe Fiul lui Dumnezeu și să prefere în locul Său pe un

hoț și pe un omorîtor. Să ne amintim deci noi toți, că trăim încă într-o lume, în care Isus, Fiul lui Dumnezeu, fu lepădat și crucificat, și unde crima de a desprețui pe Hristos și a preferi mai degrabă un bandit decât pe Mielul nevinovat al lui Dumnezeu. Crima aceasta a rămas încă. Dacă nu vom veni fiecare individual la pocăință către Dumnezeu din cauza călcării Legii Sale, și să dovedim credință către Domnul nostru Isus Hristos, pe care lumea l-a lepădat, noi ne vom găsi sub toată osânda meritată de alegerea lui Baraba în locul lui Hristos. Toată lumea stă astăzi sub povara păcatului lepădării și uciderii Fiului lui Dumnezeu. Cuvântul ne dă mărturie, că Iudei și Neamuri, regi, guvernatori, miniștri, preoți și popor, toate clasele și toate sectele, cari dau pe față acelaș spirit de invidie, ură, prejudecată, și necredință, manifestat de cei cari au dus la moarte atunci pe Fiul lui Dumnezeu, vor face exact la fel și azi, când se va prezentă ocazia, la fel cum au făcut Iudeii și poporul din timpul lui Hristos. Ei vor fi părtași la acelaș spirit, care a cerut nimic mai puțin decât moartea Fiului lui Dumnezeu.

(Va urmă).

Misiunea Internă.

În ce legătură stă încheierea lucrării cu membri Comunității.

Cu puțin înainte de urcarea Sa la cer Mântuitorul a dat ucenicilor Săi o poruncă însemnată, căci El a zis: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toate făpturile”. Marc. 16, 15. Porunca aceasta este valabilă pentru toate veacurile. (Astăzi, la sfârșitul veacurilor ea ar trebui să sune mai mult ca oricând la ărechea, și să stea mai mult sub

privirea ucenicilor lui Hristos, cari cu dor așteaptă revenirea iubitului lor Domn, căci sfârșitul lumii, a doua venire a lui Hristos, este în strânsă legătură cu săvârșirea și îndeplinirea aceste porunci. Mântuitorul zice: „Și se va predică această Evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate popoarele și atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14. Când ucenicii lui Hristos vor fi împlinit porunca de a predică Evanghelia în toată lumea, atunci vine Domnul, vine spre a răsplăti pe acești ucenici și spre a-i luă la Sine, acolo unde este El.

Este deci în interesul ucenicilor de a predică Evanghelia cât mai repede cu putință în toată lumea. Cu cât mai repede fac ei lucrul acesta, cu atât mai repede vine și Hristos și răsplătește pe cei credincioși ai Săi. Iubiții mei, grăbirea revenirii Mântuitorului nostru iubit stă în mare parte în puterea noastră. În „Mărturie pentru Comunitate” ediția engleză, vol. 9, pag. 117, aflăm următoarele cuvinte:

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va putea niciodată să fie terminată, până când membrii, cari compun comunitățile noastre, nu se vor grupă, ca să lucreze și nu-și vor uni străduințele cu ale predicatorilor și ale celor cu servicii în comunitate”.

Nouă ni s'a dat să vestim ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu către o lume căzută. Când această solie va fi fost vestită către toate popoarele, limbile și neamurile, atunci lucrarea se va încheia pe pământ și va veni Hristos. De aceea, dacă lucrarea lui Dumnezeu pe pământ nu se va putea încheia până ce nu se vor grupă toți membrii, pentru ca să ia parte la această lucrare, și dacă venirea Domnului se va tot amâna, atunci răspunderea cade în cea mai mare parte asupra membrilor. O, iubite frate și iubită

soră în Hristos, simți tu și simt eu solemnitatea și seriozitatea acestei răspunderi? Nu cumva eu sau tu suntem de vină, că Domnul nu a venit încă? Ești oare obosit, ai vrea să te întorci acasă și să fii cu Isus!? Atunci, sus! La lucru! Astăzi se mai poate lucra! Ascultă ce zice Domnul: „Dacă **fiecare** din voi ar fi un misionar viu, atunci solia pentru acest timp s'ar vesti în toată lumea: la toate popoarele, semințiile și limbile în timpul cel mai scurt”. „Mărt. p. Com.” ed. engl. vol. 6, pag. 438.

Fiecare, care în adevăr iubește pe Domnul, dorește timpul, când se va încheia lucrarea, când va începe timpul păcii, și când Domnul tuturor Domnilor, Regele tuturor Regilor, va veni, ca să-și ia poporul în patria cerească; el dorește după timpul când păcatul, durerea, întristarea și moartea nu va mai apăsa greu asupra poporului lui Dumnezeu. Cât de mult ar trebui să se dea pe față prin fapte această dorință a lor! Căci prin faptele lor se poate apropia sau depărta încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Cât de mare este deci răspunderea, care planează peste toți membri Comunității. Lucrarea de mântuire a sufletelor este la încheiere și mica ceată, care ține poruncile lui Dumnezeu a căpătat onoarea de a fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru săvârșirea și împlinirea ei. Tu și eu, suntem oare unelte în mâna lui Dumnezeu?

Tu te vei fi întrebând ce pot eu oare să fac? Predicarea prin viu graiu a Cuvântului lui Dumnezeu este una din metodele, pe cari le întrebuințează Dumnezeu spre a aduce lumii adevărul și spre a o lumina. Dar, Dumnezeu mai are și alte mijloace. El întrebuințează puterea presei, editarea de reviste și cărți, cari cuprind soliile adevărului. Acestea sunt de o deosebită importanță în împrăștierea Evangheliei. Iubitul meu poți ca să

vestești Evanghelia prin viu graiu sau poți ca să vinzi sau să dăruiești o revistă, un tractat sau o carte, care conține solia adevărului. Făcând aceasta ești o unealtă a lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării Sale pe pământ!

Izraele, de ai cunoaște timpul cercetării tale!

P. H. Hermann.

Pentru ora misionară.

Programul orei misionare.

Cântare de deschidere: „Dați-ne'n mână Biblia cea sfântă”. Imnuri creștine No. 42.

Text de cetit: Ps. 19, 1—14.

Rugăciune.

Raportul secretarului.

De cetit: „Evanghelizarea biblică personală”.

Inscrierea numelui celor ce vor să facă lucrare biblică voluntară. Grupul va avea și un conducător.

Expunerea de experiențe încurajatoare și citirea scrisorilor misionare.

Cântare de încheiere: „N'auzi tu, când zice Domnul”. Imnuri creștine No. 154.

Evanghelizarea biblică personală.

Oricare creștin sincer vrea să fie un evanghelist personal. Fiecare adventist de ziua șaptea ar trebui să fie un evanghelist personal. Oare nu suntem noi aleșii lui Dumnezeu, cari pentru acest timp anumit al istoriei lumii suntem puși să facem o deosebită lucrare? Atunci, când primim numele Său și când ne alipim la poporul Său mărturisim prin a-

ceastă purtare în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, că ne socotim drept lucrători ai Săi și că suntem voioși și gata să facem voia Lui. Dacă aceasta e dorința și programul nostru, atunci nu trebuie să ne dăm în lături oridecâteori ni se oferă prilejul, ca să spunem un cuvânt sau să aducem o solie de pace și de mângâiere celor a căror inimă este împovărată de păcatele, grijile și durerile acestei lumi.

Evangelizarea personală este fără îndoială cel mai înalt grad al serviciului; în serviciul creștin ocupă locul cel mai înalt. Cere mai mult decât numai cunoștințe. E nevoie la aceasta de puterea Spiritului Sfânt. Metoda lui Hristos în câștigarea de suflete eră lucrul personal, dela inimă la inimă. Ici și colo alegea câteva persoane și lucră plin de grije la mântuirea sufletelor lor.

Inchipuește-ți-l, cum vorbea la fântâna lui Iacob cu femeia din Sihar, cum în toia noptii avu convorbirea tainică cu Nicodem și cum întâmpină de cealaltă parte a lacului, în regiunea Gherghesenilor bieții poseđați de cel rău. Isus nu numai că eră personal un lucrător, ci aceia, cari se legaseră cu El, au ajuns, prin exemplul și vieța Sa, ei înșiși sârguitori personal câștigători de suflete. Natura serviciului lor este descrisă în felul următor: „Ei ajutau, în timp ce se aflau pe lângă oameni, celor bântuiți și-i aduceau la Isus și prin aceasta contribuiau la buna stare a tuturor. Aveau grije de auzitorii interesați, le lămureau Scriptura și lucrau în felurite chipuri pentru bunul lor mers spiritual”. (Desire of Ages, p. 406.) Evanghelia se împrăștiă repede dincolo de hotarele Ierusalimului din cauză că, credincioșii din biserica apostolică făceau lucrare misionară personală. Desigur că poporul de azi al lui Dumnezeu nu poate să-și îngăduie, ca să treacă cu vederea lucrarea misionară per-

sonală, care s'a arătat atât de rodnică în toate veacurile.

Spiritul profeției prețuiește foarte mult această ramură a lucrării. Scot următorul extract:

„Lucrarea din casă în casă prin familia este de o însemnătate totată de mare ca și anumitele cuvântări publice. În orașele mari sunt anumite clase sociale, la cari nu se poate ajunge prin cuvântări publice. Acei oameni ar trebui să fie căutați, cum caută păstorul oaia cea pierdută. Cu toată sârguința ar trebui să se facă lucrare personală cu ei. Dacă se neglijează lucrarea personală, se pierd prilejuri prețioase, cari dacă ar fi folosite, lucrarea ar merge înainte cu mare putere”. (Testimonies, V. 9, p. 111.)

În fiecare comunitate ar trebui ca o grupă de membri să studieze cum s'ar putea ține lecturi biblice și mici adunări prin casele oamenilor, pentru ca atunci când, ca urmare a regulatei împrăștieri a scrierilor, vine prilejul — și e sigur că va veni — să fie unii în stare, să meargă prin case și să lămurească Cuvântul lui Dumnezeu într'un chip simplu, ca de povestire și astfel să poată da pe față adevărul în toată frumusețea lui.

În comunitățile unde lucrarea biblică a făcut partea cea mai mare a lucrării misionare s'a ajuns la rezultate minunate. O comunitate dintr'una din conferințele Americii de Nord a pregătit și adus la botez în primul trimestru al anului 1921, ca urmare a lecturilor biblice și a adunărilor ținute prin case particulare, 25 de suflete. La începutul primăverii anului trecut o altă comunitate a organizat o clasă de lucrători biblici. Unii membri începură să țină cu prietenii și cu vecinii lor lecturi biblice și în urma acestora, în primele patru sau cinci luni au fost botezate 17 persoane. Acum 25 persoane studiază adevărul cu membri acelei comunități. Și multe cazuri a-

semănătoare s'ar putea aminti. In nici una din comunitățile amintite nu este predicator sau lucrător biblic. Membri laici au învățat să înțeleagă, ce poate fi înfăptuit, atunci când se studiază Biblia în chip liniștit între vecini; ei au primit bucuros acest serviciu precum și ajutoarele și sfaturile trebuincioase. Ca să arătăm, cum se face această lucrare biblică, vom expune cazul unui frate, care este bărbier într'unul din orașele noastre. El lucră 10 până la 12 ore pe zi într'un local mare și în fiecare seară, când nu se ținea adunare la comunitatea, din care făcea parte, ținea lecturi biblice. In primele 5 luni ale anului 1921 opt din elevii săi fură botezați și în curând ajunse să țină lecturi biblice cu alte 15 persoane. Bărbatul acesta simte într'adevăr povara sufletelor pierdute și e un adevărat câștigător de suflete.

Evangelizarea biblică, personală, este o ramură a lucrării, care trebuie să fie întărită în toate comunitățile noastre. Ne bucurăm că și în această direcție este o creștere. Pare, că am intrat în timpul mării reformațiuni, pe care o descrie serva Domnului în chipul următor:

„In viziuni de noapte mi-a fost arătată o mare mișcare de reparațiune în mijlocul poporului lui Dumnezeu.... Sute și mii se puteau vedea, cum vizitau familii și le descoperiau Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi fură convinse prin puterea Spiritului Sfânt și se dedea pe față spiritul adevăratei pocăințe. In toate părțile se deschiseră uși pentru vestirea adevărului. Lumea părea luminată prin puterea cerului”. (Testimonies, V. 9, p. 126).

Dea Domnul, ca oriunde se află un adventist de ziua șaptea să se poată da pe față cu toată plinătatea acestei roade! Comunitatea, care pune în fruntea programului său

misionar evangelizarea biblică, personală, va fi în stare să facă lucruri mari pentru Dumnezeu.

„D. A'.

COLPORTAJUL.

Ne bucurăm și mulțumim Domnului, fiindcă reappare—**Curierul Misionar**—foaia Comunității noastre, și prin aceasta ne va fi mai ușor, ca să facem iubitorilor noștri frați diferite comunicări, și în felul acesta să putem „da hrana la timp potrivit”. Lucrarea Domnului și în țara noastră a făcut un început frumos, și aceasta o spun cu deosebire despre colportaj. Cum toți știu, în toamna anului 1921 s'a organizat din nou colportajul și luna Decembrie este luna în care pentru întâia dată s'a lucrat în țara noastră, după un plan unitar stabilit și sistematic. Pentru încunoștiințarea, bucuria și încurajarea iubitorilor noștri frați publicăm raportul colportajului nostru pe trimestrul al patrulea din 1921 și trimestrul întâiu pe anul 1922. Să se ție în seamă, că pe luna Octombrie 1921 colportajul nu eră încă organizat. O comparație numai din privire poate chiar să arate însemnătatea organizației temeinice și a sistematizării.

Pentru aceste binecuvântări mulțumim din inimă Mântuitorului nostru. Fie ca El să dea binecuvântare asupra literaturii răspândite, pentruca multe suflete să poată ajunge prin ele la cunoștința adevărului. Fie ca Domnul să binecuvinteze pe colportorii noștri cu sănătate, curaj și putere, pentruca și de aci înainte să-și poată împlini lucrarea lor cea însemnată.

P. H. Hermann.

RAPORT ASUPRA COLPORTAJULUI. PE TRIMESTRUL 4-lea 1921.

CAMPURI	LUNA	No. colp.	Ore lucr.	Vânzare		Total pe trimestru	
				Lei	B.	Lei	B.
Conf. Muntenia	Octombrie	2	169	2.777	—	—	—
	Noembrie	3	120	3.069	—	—	—
	Decembrie	15	1665	17.482	—	23.328	—
Conf. Moldova	Octombrie	2	218	5.546	—	—	—
	Noembrie	1	118	2.308	75	—	—
	Decembrie	1	64	2.355	—	10.209	75
Transilvania	Octombrie	—	—	—	—	—	—
	Noembrie	13	731	6.264	90	—	—
	Decembrie	21	2056	20.903	94	27.168	84
Total . . .		58	5141	60.706	59	60.706	59

RAPORT ASUPRA COLPORTAJULUI. PE TRIMESTRUL 1-iu 1922.

CAMPURI	LUNA	No. colp.	Ore lucr.	Vânzare		Total pe trimestru	
				Lei	B.	Lei	B.
Conf. Muntenia	Ianuarie	18	1440	33.419	70	—	—
	Februarie	18	1667	39.059	65	—	—
	Martie	19	1352	31.315	25	103.794	60
Conf. Moldova	Ianuarie	4	411	7.201	—	—	—
	Februarie	3	233	5.202	—	—	—
	Martie	4	281	8.036	50	20.439	50
Transilvania	Ianuarie	15	1599	19.787	05	—	—
	Februarie	19	1492	20.537	25	—	—
	Martie	14	1047	10.344	—	50.668	30
Banat	Ianuarie	—	—	—	—	—	—
	Februarie	2	70	852	50	—	—
	Martie	6	500	3.599	50	4.452	—
Total . . .		122	10.092	179.354	40	179.354	40

PENTRU CERCUL TINERIMII.

Cuvânt de îndemnare către tineri.

E. G. White.

„Astăzi avem o armată întregă de tineri, cari ar putea să făptuiască multe, dacă ar fi îndrumați și încurajați în chipul cel mai potrivit. Simțim nevoia, ca fiii noștri să creadă adevărul. E nevoie, ca Dumnezeu să-i binecuvinteze și ca ei să ia parte la înfăptuirea unor planuri bine lucrate, pentruca să ajute altor tineri. Toți trebuie să fie atât de bine instruiți, încât să poată reprezenta cu justetă adevărul, să poată da o întemeiere a speranțelor puse în ei și să facă cinste lui Dumnezeu în oricare ramură a lucrării, pentru care ar fi proprii”. „Buletinul Conferinței Generale” dela 29 și 30 Ianuarie 1893, p. 24.

Umblați în lumină.

Intreaga față a pământului trebuie să fie luminată prin mărirea lui Dumnezeu. Dar cât de greu le este unora, să privească lumina, să o recunoască și să se întoarcă la Dumnezeu, pentru ca să fie mântuiți prin Hristos. Sufletele lor sunt înrâurite de iubire de sine, mândrie, etichetă și de îndreptățire de sine, și pentru ei e foarte greu, ca să recunoască lumina drept lumină și să o păstreze prețuind-o. Mulți încă întorc spatele luminii și se duc în întunec, într'un întunec, care este cu atât mai mare, cu cât au avut lumină mai multă. În timp ce refuză să umble în lumină, ei înșiși pun piedică la lucrurile cele mai de preț. În timp ce refuză să privească măcar la adevăr, se poticesc și ei nici nu știu, de ce se poticesc. Nu au păzit lumina, pe

care Dumnezeu în îndurarea Sa le-o încredințase și în viața lor de toate zilele nu se folosesc de ea și așa mulți sunt cei neîmplinitori ai cuvântului. Fiecine, care dorește să fie un adevărat credincios trebuie să-și recunoască solemnă datorie în fața lui Dumnezeu, de a se socoti misionar, care să lucreze pentru mântuirea celor pierduți. Noi, ca o armată de lucrători binecuvântați, n'ar trebui să lucrăm după gustul sau plăcerea lor, ci să facem voia lui Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze ca împreună lucrători ai lui Dumnezeu, să se roage și pururi să privească spre Hristos, care este începătorul și desăvârșitorul credinței lor. Acela, care se predă cu totul lui Dumnezeu va legă de lucrul său cugetare, rugăciune și o purtare sfântă și serioasă.

Dacă tineri și tinere ar fi adevărați ucenici ai lui Hristos, atunci ar încredința Lui toate darurile și puterile lor și ar fi în stare ca prin ajutorul unor mijloace și căi eficace să ajungă la inima celor neîntorși la Dumnezeu. Ar fi de nevoie ca în fiecare comunitate să se afle asemenea lucrători binecuvântați. Toți ar trebui să fie bine lămurii asupra faptului, că au nevoie să primească sfat dela Dumnezeu, pentru ca să poată prin chibzuite străduinți să mântuiască sufletele, pentru cari Hristos s'a dat morții. Nici un păcătos nu ar trebui să aibă prilejul să observe la vre-un creștin, cu care vine în contact, că acesta nu se află cu totul de partea Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Cel, care susține a crede ade-

vărul, trebuie și să umble în prețioasele raze ale soarelui dreptății.

Care dintre tinerii noștri ar vrea să se predea lui Dumnezeu, pentru ca să lucreze la mântuirea sufletelor altor tineri? Cine vrea să dea șchimbătorilor talantul său? Cine vrea să fie conștient de îndatoririle puse asupra sa și să se folosească de orice dar incredințat lui de Dumnezeu, pentru ca să câștige astfel suflete? Tinerii și tinerele oare n'ar putea să formeze grupe și să intre ca luptători în lucrarea lui Hristos, pentru ca să-și depună toată influența precum și înțelepciunea și talentele în slujba Maestrului, și astfel prin ei să fie mântuite suflete dela pieire? Pentru înfăptuirea acestei opere ar trebui ca în toate comunitățile să se formeze atari grupe. Hristos ne arată, că stăpânul de casă, când a părăsit pe servii săi a dat „fiecăruia lucrul său”. Nici măcar unul din ei nu trebuia să rămână neocupat.

Acum mă îndrept către voi, tineri și bătrâni, și vă întreb: „A ajuns oare Hristos să fie Mântuitorul vostru personal?” Dacă trebuie să vă răspundeți, că nu, atunci căutați cu orice preț să fie. Apoi fără întârziere spuneți și altora, experiențele ce a-ți făcut cu Hristos. În loc să fiți trestie clătinațoare, care se lasă să fie mișcată încoace și încolo de vânt, dovediți-vă ca unii, cari sunt înrădăcinați în El, cari cred în El, trăiesc adevărul și cari simt puterea Lui sfințitoare în vieța și caracterul lor. Atunci veți fi ca cei ce au lumină și umblă în ea. Oare asemenea tineri și tinere, cari iubesc cu adevărat pe Isus, nu ar vrea să se hotărăscă împreună, ca să lucreze nu numai pentru aceia cari vor să fie păzitori ai Sabatului, dar și pentru aceia, cari nu sunt de o credință cu noi? Căci în fața lui Dumnezeu nu este deosebire de persoană. Toate sufletele sunt prețioase, sunt răscumpărate prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Pentru ce

oare s'a dat așa de puțină luare aminte la mântuirea sufletelor și s'a simțit atât de mică povara pentru păcătoși? Mulți, cari sunt în afară de rândurile noastre și nu au avut lumina făgăduiesc mult mai mult să fie fii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Hristos, decât unii cari au avut lumina adevărului deplină, dar n'au știut să o păstreze și acum umblă în razele întunecoase ale apusului minții lor. Nimeni nu poate să lucreze cu succes pentru alte suflete, dacă nu se alipește de fapt, sincer și cu lepădare de sine, la aceasta. Dar, cel care lucrează astfel, va vedea cum se întorc și suflete la Dumnezeu și cum el însuși crește în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Nici unul din aceia cari lucrează astfel, nu va face experiențe slabe în lucrurile divine; ci cu mult mai mult vor ajunge atât elevi în școala lui Hristos, cât și educatori, cari vor da în știre altora, ceea ce ei au învățat dela Isus. „Signs of the Times” dela 29 Mai 1893.

(Va urmă).

ȘCOALA SABATULUI.

Instructorul model.

De aproape șase mii de ani un teribil războiu s'a condus (s'a făcut) în lumea aceasta. Fiecare copil al lui Dumnezeu este azi angajat în acest războiu. Cum rândurile celor, cari duc greul în focul luptei, se răresc din cauza vârstei, a boalelor, a accidentelor sau a dezertării dela posturi, — este necesar să avem o sursă, de unde să recrutăm pe înlocuitorii acestora. Sursa aceasta cu rezerve înlocuitoare o oferă tineretul nostru, căci Dumnezeu a

zis că asupra lor apasă sarcina lucrării pentru viitor. Tinerii noștri trebuie să fie formați și pregătiți pentru lucrare, iar Școala Sabatului este o Școală de pregătire, și Instructorul din Școala Sabatului este chemat să facă și o asemenea pregătire membrilor săi. Să privim deci un moment chestiunea din acest punct de vedere.

Instructorul model este o persoană, care are mai multă experiență în acele ale războiului acestuia de mai multe ori milenar. Poate că n'a lucrat într'un câmp străin, ca misionar, nici n'a jucat un rol prea mare, în propria sa Conferință; totuși el a întâmpinat o bună parte din greutățile vieții, și a biruit asupra lor. De aceea el știe să poarte armura creștinului, și are toată deprinderea și dibăcia în mânuirea scutului credinței și a spadei Spiritului; în special însă cunoaște el, cum să conducă bărbați, femei și copii la Hristos.

Un Instructor model în Școala Sabatului este cineva în perfectă armonie cu biserica în toate punctele de credință. El este cineva ale căruia idei și învățături să fie în perfectă armonie cu credința întregii Comunități, în tot timpul cât învață pe alții. Dacă vreodată, întâmplător, ar fi în lecțiune vre'un punct de mică însemnătate, pe care Instructorul nu l-ar înțelege, atunci e mai bine, să treacă peste acesta, decât să învețe pe alții propriile sale idei, cari poate că ar fi contrare credinței întregii noastre comunități. În cazul acesta, nici un Instructor cinstit nu va învăța pe alții lucruri, cari îi par și lui că sunt erori; iar când ar veni timpul, ca să nu mai poată prezenta altora principalele învățături din lecțiune în sensul, cum sunt crezute și învățate de întreaga noastră biserică, dacă e Instructor model, se duce la Preș. Școlii Sabatului, îi expune situația sa și cere să fie înlocuit cu altcineva în serviciul de instructor.

Instructorul model, cunoscând că acest număr mare de misionari, cari duc cu succes lucrarea în Câmpurile străine, depind, pentru întreținerea lor, de misiunea noastră din patrie, va face tot ce poate, cu exemplul, cu îndemnul, și cu învățătura, pentru a alimenta cu fonduri câmpurile misionare și a duce astfel cât de departe lucrarea Evangheliei. Noi poate eram obișnuiți a zice: „cu cuvântul și cu fapta”; dar înadins am zis: „**cu exemplul și cu îndemnul**, sau învățătura”, știind că exemplul este mai important și mai aducător de roade decât preceptele sau învățăturile verbale. Acest Instructor model va înfățișa înaintea elevilor săi nevoile cele mari ale lucrării și măreția privilegiului de a da; și apoi va arăta elevilor, că el e cel dintâi, care și crede, dar și practică cele ce predică și învață altora.

Instructorul model este la locul său la timp, și la timp la locul său. Unui elev, îndeosebi unui copil, îi place, ca, venind în Școala de Sabat, să găsească pe Instructorul său sosit deja, și la locul ocupat de clasa lor, gata să-l întâmpine cu un zâmbet de bunvenit, cu o caldă strângere de mână și cu câteva cuvinte amabile.

Instructorul model, îndeosebi dacă e Instructor la copii, va trebui să fie un bun disciplinator. Nu numai bun în corectarea părților rele, dar bun în prevenirea rețelilor prin ținerea copiilor atât de interesați în studierea lecțiunii, încât să nu aibă timp să se plictisească, să facă șgomot, sau să se ocupe cu altceva. El va ține ordine perfectă în clasă; nu înseamnă a ocupa mintea copilului cu fel de fel de istorioare, ci a-i istorisi așa fel, încât în acele momente el să uite toate celelalte, dar numai lecția nu. Deasemenea Instructorul model ia parte regulat și la ora adunării Instructorilor.

Acum care este Instructorul model cu privire la elevi?

În primul rând, Instructorul model este învățător, nu predicator. Predicatorii pot fi buni învățători; dar ei nu predică atunci, când vor să învețe pe oameni. Cu alte cuvinte Instructorul nu vorbește elevilor, ci vorbește cu elevii. În loc să caute să arate clasei, cât de mult știe el, — el va căută, prin fel de fel de întrebări, să facă pe elevi, să arate ei tot ce știu, fiind totdeauna gata să corecteze răspunsurile și părerile greșite, să completeze pe cele spuse pe jumătate sau trunchiat, să întregască învățătura trasă din toată lecțiunea în rezumat și să răspundă la orice întrebări informative sau complimentare.

Instructorul model al copiilor va fi amabil și cu simpatie pentru copii, totdeauna gata să asculte istorisirea ispitelor și greutăților întâmpinate de copii, și să le ajute a ieși biruitori din ele.

Instructorul model va căută să înțeleagă lecțiunea în mod fundamental. Nimic nu duce pe elevi într'o mai mare desordine și confuzie, decât faptul de a fi observat, că ei înțeleg lecțiunea mai bine decât Instructorul lor. El nu va îngădui numai unuia să sară să răspundă el la toate întrebările, ci, cu mult tact, va ține în loc pe cei cu obiceiul de a se repezi cu răspunsul, dând astfel el timp și celor mai încetinei, ca și ei să sosească cu răspunsul lor, așa încât toți să ia o parte egală la studierea lecțiunii.

Interesul Instructorului model pentru elevii lui nu durează numai cât ține Școala Sabatului, ci se continuă toată săptămâna, dovedindu-se prin vizitarea acestora sau prin invitarea ce le-ar adresa, ca și ei să-l viziteze pe dânsul. În deosebi dacă vreunul este bolnav sau lipsește dela Școala Sabatului, Instructorul se interesează de cazul fiecăruia și arată prin toate mijloacele, că el iubește pe elevii săi și se interesează de bunul lor mers, trupesc sau sufletesc.

Instructorul model este o astfel de

persoană, care în îmbrăcăminte nu urmează moda lumii. Domnul ne-a învățat, să nu ocupăm mintea cu asemenea lucruri. Inchipuți-vă efectul făcut asupra unei clase de fete de Instructorul, tânăr sau tânără, care ar apare îmbrăcat după ultimul catalog. Imediat impresia este, că nu poate fi lucru tocmai rău, ca și ei să se îmbrace la fel; iar peste o săptămână două, observi, că elevii s'au grăbit să urmeze exemplul Instructorului. Atunci el se miră pentru ce elevii sau elevele sale nu sunt atente la lecțiune; dar adevărul este, că elevii își ocupă mintea cu planuri de îmbrăcăminte cea mai prezentabilă pentru ei înșiși, ca să pară și dânsii cât mai ceva. Pe de altă parte Instructorul sau Instructoroarea nu trebuie să fie neglijenți și dezordonați în îmbrăcăminte. Când stă în fața clasei, persoana Instructorului trebuie să fie model de cuviință, tact și gust, nu numai în îmbrăcăminte, ci în toate manierele și privințele.

Am rezervat pentru la urmă însușirea cea mai principală a Instructorului model, adică aceea, ca el să fie elevilor săi un exemplu vrednic de imitat. Despre marele Invățător trimis de Dumnezeu știu, că „ceea ce învătă, aceea eră El însuși”. Instructorul model va trăi o viață atât de fără cusur și vrednică de laudă, încât elevii deși să simtă că el e una cu ei, să fie totuși convingși că sunt înălțimi înaintea lor, pe cari ei trebuie să le atingă, și că Instructorul este cel dintâi, care să le ajute a se urca din ce în ce mai sus.

Din „*Sabbath School Worker*,”
pe Ianuarie 1920.

Lucrarea cea mai măreață.

Este o lucrare măreață aceasta, când cineva s'a priceput să taie dintr'un bloc de marmură un chip atât de perfect, încât pare că te-

aștepti să-i vezi mușchii, mișcându-se, nervii vibrând și inima bătându-se. Este o lucrare măreață, când e cineva în stare să cânte o bucată muzicală cu atâta sentiment și putere, încât să stoarcă lacrimile ascultătorilor. Este o lucrare măreață, să fie cineva în stare să lege cuvintele limbii omenești așa fel și să exprime atât de frumos, așa cugetări minunate, încât să sguide pe auzitori, cum se sguide arborii la suflarea furtunii. Dar e mult mai măreață, și mai nobilă, și mai sfântă lucrare, de a te împodobi cu Evanghelia în viața zilnică, și de a oferi învățăturilor Domnului Hristos ocazia unei noi întrupări.

Cel care învață pe alții Evanghelia, acesta în deosebi trebuie să arate pecetia lui Dumnezeu pe viața sa; iar, pentru a avea un asemenea mareș sigiliu, el trebuie să meargă singur cu Dumnezeu. Iacob veni singur cu Dumnezeu pe înălțimile Betelului, și se înapoia din această singurătate ca prinț, ca prim luptător al lui Dumnezeu. Ilie veni singur cu Dumnezeu pe munte, și se înapoia cu o nouă, puternică faclă de lumină în inima sa. Pavel veni singur cu Dumnezeu în pustiu Arabiei, și se înapoia de acolo cu o limbă de flăcări și cu o inimă de foc. Ioan Botezătorul veni singur cu Dumnezeu în pustie, și se înapoia ca voce evanghelică, fiind înainte mergător al lui Mesia. Luther veni singur cu Dumnezeu în castelul din Wartburg, și se înapoia ca un prim campion al Reformei.

Și tot în felul acesta învățătorul de Evanghelia poate îmbracă armura divină și a se pregăti pentru chemarea sa și astăzi.

Harker, în „Sabbath School Worker“
pe Ianuarie 1920.

Atmosfera.

Printre alte definiții date cuvântului „atmosfera” am găsit și pe aceasta: „Atmosfera este elementul

sau influența înconjurătoare, din punct de vedere social, sau moral; mediul înconjurător”. Definiția aceasta aș vrea s'o discut în acest articol în legătură cu ce ar trebui să fie Școala Sabatului, în mare sau în mic.

Președinte, Conducător de diviziune, Instructor, care este atmosfera, pe care o răspândești în jurul tău în Școala de Sabat, sau în clasa ta? Spre a vorbi după dreptate, atmosfera aceasta ar trebui să fie cea de tăcut, și aprofundat în adorrare și inimă plecată, studiu al Bibliei. Dar pe lângă toate acestea mai este încă un caracter special, pe care ar trebui să-l întrunească studiul nostru, și anume acela de a crea o **atmosfera misionară**. Cu greu am putea înțelege, cum ar putea fi altfel, și cum ar putea lipsi caracterul acesta din Școala Sabatului. Biblia, luată din scoarță până în scoarță, este o Istorie a lucrării misionare. Ea este în totul plină de un spirit misionar, și a atinge Biblia, înseamnă a veni în contact cu ceva, care este viu. Aceia, cari cu adevărat au venit în contact cu acest cuvânt viu, în mod involuntar reflectează spiritul ei, și un spirit misionar pătrunde în locul, unde Biblia este studiată și învățată.

Depinde foarte mult de lucrul acesta, cât de deplin se întinde atmosfera misionară până în cele mai îndepărtate părți ale Școalei Sabatului. De fapt, așa numitele părți îndepărtate ale Școalei—grădina de copii (kindergarten) și clasa de copii — sunt acelea, unde atmosfera misionară ar trebui și mai pronunțată, întrucât această foarte importantă perioadă a vârstei timpurii, când copiii sunt cei mai impresionabili, are o însemnătate decisivă și imprimă caracterul întregii vieți de mai târziu.

În vreme ce mare parte din atmosfera misionară este o urmare naturală a studierii marelui Cărți misionare, predicatorii, cei cu însărcinări în Comunitate și instructorii

au o parte însemnată de făcut într-o crearea unei asemenea atmosfere, iar rezultatul silințelor lor se va da pe față în viața elevilor Școlii, sau ai Clasei.

O mamă tot se căsnea să priceapă, cum s'a întâmplat, ca toți fiii ei să se facă marinari, deși familia lor trăise în interiorul țării, departe de malurile mării, — și deși nimeni din familie sau din rudenii nu fusese marinar vreodată. Având într-o zi pe Predicator în vizită la dânsa, ea îi făcù cunoscută această nedumerire a ei. Arătându-i un foarte frumos tablou în ulei atârnat în camera de locuit și reprezentând o corabie pe mare, cu toate pânzele desfășurate și căpitanul în plină uniformă comandând de pe punte. Predicatorul întrebă: „De cât timp aveți Dv. tabloul acesta aici?” „Acest tablou l-am primit drept cadou de nunta mea, răspuse mama, „și de atunci stă atârnat tot aci”. „Tabloul acesta”, răspuse Predicatorul, „a făcut pe fiii D-tale marinari”.

„De ce coasta din partea aceasta a dealurilor este atât de lipsită de viață, în vreme ce versantul de dincolo e plin de verdeață?”, întrebă cineva la vederea înălțimilor din vecinătatea unor fabrici și uzine mari de produse chimice. „Fumul dela coșurile fabricelor otrăvește așa fel aerul, încât nici o vegetație nu poate crește în vecinătate”, fu răspunsul.

Fără care din acestea ați putea trăi mai mult: fără hrană, fără apă sau fără aer? Răspunzând la aceasta, ați răspuns la o importantă chestiune privitoare la atmosfera din Școala Sabatului a Dv. Noi ne contagiăm prin mijlocirea aerului înconjurător, ne molipsim cu sănătate, sau cu boală. Felul aerului și atmosferei din Școala voastră de Sabat este condiție de viață și de creștere.

Tânărul Iosef C., terminase liceul și se înscrișese în Cercul Misionarilor Voluntari. Suflul său eră pornit

spre misiunea în străinătate. Această nouă experiență în viața lui, auzită în locul său natal, dădù loc la multe comentarii. Vacanța el și-o petrecù în casa părintească. În acea localitate eră și o Comunitate. Ce schimbare aveà să se producă aci în viața tânărului nostru? Ce influență urmă să aibă asupra-i șederea sa în această localitate? Bătrânul acelei comunități ne spune lucrul acesta într-o scrisoare. El zice: „La sosirea sa aici, Iosef C. dovedia un serios interes pentru tot cece privește lucrarea Domnului. Alte patru săptămâni însă, după prima, el n'a mai dat pe față nici un spirit misionar; iar la plecarea lui dintre noi el făcea impresia că a pierdut cu totul spiritul acesta și că nu se mai interesează de loc de chemarea misionară”. Bătrânul acelei adunări descria astfel pe Iosef C.; dar el nu-și dădea seama, că prin aceste cuvinte, fără să vrea, descrie starea de lucruri, atmosfera și influența din propria lor Comunitate. Atmosfera misionară în Comunitatea aceluși bătrân eră atât de rece și fără viață, încât a fost de ajuns numai o săptămână, ca arzătorul spirit misionar al lui Iosef C. să fie paralizat și ucis de tot.

Nu e greu să creăm o atmosferă misionară în Comunitatea noastră. O asemenea atmosferă are însă o valoare educativă nespus de mare. Intre altele uitați-vă și la interiorul localului. În fiecare săptămână să ofere el membrilor și vizitatorilor ziduri absolut goale? Pereții localului înșiși ar putea exercita o influență întru cultivarea spiritului misionar, dacă i-am decorà cu texte, cu citate îndemnătoare în acest sens și cu portrete ale misionarilor celebri.

O atmosferă misionară mai este creată și întreținută prin plănuirea a dese programe misionare. Nu neglijați să vă folosiți de vizita misionarilor noștri în Școala Sabatului. De multe ori putem scurtă pro-

gramul obișnuit, spre a da acestor vizitatori mai mult timp să vorbească.

O foarte bună măsură în același scop este, de a atârna în fața elevilor Școalei de Sabat totdeauna harta celor două emisfere cu stațiunile misionare principale bine marcate. Ingrijiți de asemenea ca atât deschiderea cât și închiderea adunării Școalei să se facă cu câte o rugăciune pentru anumite câmpuri misionare, pentru care avem un deosebit interes atunci. Cântarea de deschidere și închidere încă poate fi aleasă tot în acest scop. Experiențe misionare pot fi întretășute în discutarea lecțiunii.

Tot ce am putea întrebuința pentru decorarea pereților localului să fie însă lucruri simple și expresive, clare. Apoi toate acestea schimbăți-le din când în când, spre a oferi o variație, care să deștepte nou interes.

Crearea unei vii atmosfere misionare în Școala Sabatului depinde într-o largă măsură de atitudinea bătrânului Comunității și a Conducătorilor Școalei. Dacă aceștia întrețin și dau pe față o caldă și simpatică atitudine pentru lucrarea misionară, exemplul lor va contagia pe toți ceilalți și vom avea rezultate excelente.

„Din Școlile noastre de Sabat trebuie să iasă tineri și tinere, cari să lucreze ca misionari ai Domnului. Ei au nevoie de cea mai bună instrucție și educație religioasă. Ei au nevoie de acea putere care vine dela Dumnezeu, unită cu deplina cunoștință, prin care vor putea ocupa poziții de mare responsabilitate în lucrarea Domnului”.
„Mărturii cu privire la Școala Sabatului, pag. 33.

„Sabbath School Worker,, Aprilie 1920.

RUBRICA UNIUNII.

Îndemnuri la experiență personală.

Culegeri din scrierile semnate de E. G. White.

Mișcarea adventistă din 1840—44 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu; prima solie îngerească fu dusă fiecărei stațiuni misionare din lume, iar în unele țări s'a dat pe față cel mai mare interes religios din câte s'a văzut în vre'o țară de la Reforma din secolul al treilea.

Lucrarea va fi la fel cu cea din ziua de Rusalii. După cum a fost dată „ploaia timpurie” în vărsarea Spiritului Sfânt la începerea lucrării Evangheliei, spre a mijloci răsărirea sămânței prețioase tot așa va fi dată la urmă „ploaia cea

târzie”, pentru a mijloci coacerea secerișului. „Atuncea vom cunoaște, și vom urmă a cunoaște pe Iehova; luminos ca aurora va răsări El, și va veni la noi ca o ploaie, ca o ploaie târzie care adapă pământul”. Osea 6, 3. „Iar voi, fiii Sionului, bucurați-vă, și vă desfătați întru Iehova, Dumnezeul vostru; căci El vă va da ploaie timpurie cu îmbelșugare, și va face să cadă ploaia, cea timpurie și cea târzie, ca mai înainte”. Ioel 2, 23. „In zilele de pe urmă, zice Domnul, voi vărsa Spiritul Meu peste toată carnea. „Și va fi, că oricine va chemă numele

Domnului, mântuit va fi". Fapte. 2, 17. 21. „**La grande Controverse**", p. 611.

Hristos nu spuse discipolilor Săi, că lucrarea lor va fi ușoară. El le arătă vasta confederație a răului în linie de luptă contra lor. Ei aveau de dus luptă „împotriva domniilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânilor în tunecului lumii acesteia, împotriva spiritelor răutății în regiuni cerești". Efes. 6, 12. Dar ei nu fură lăsați să lupte singuri. Domnul îi asigură, că El va fi cu ei, și că, dacă vor merge înainte în credință, ei se vor mișca sub scutul Atotputerniciei divine. El le porunci, să fie cu curaj și tari; căci Cel care e mai puternic decât îngerii va fi în rândurile lor — însuși Comandantul oștilor cerești. El prevăzu totul pentru continuarea lucrării lor, și luă asupra Sa însăși responsabilitatea succesului. Atâta timp, cât ei aveau să se supună cuvântului Său și să lucreze împreună cu Dânsul, ei nu puteau da greș. Mergeți la toate națiunile, le zise El. Mergeți până la cele mai îndepărtate părți ale pământului locuit și fiți siguri, că prezența Mea va fi cu voi chiar și acolo. Lucrați cu credință și încredere; căci nu va veni niciodată timpul, când Eu să vă părăsesc. Voi fi cu voi totdeauna, ajutându-vă să vă împliniți datoria, conducându-vă, întărindu-vă, sfînțindu-vă, susținându-vă, dându-vă succes spre a vorbi cuvinte, cari să atragă spre ceruri atenția oamenilor. „The Acts of the Apostles", p. 29.

Lucrarea apostolilor în biserica primilor creștini fu caracterizată prin minunate manifestări ale puterii lui Dumnezeu în viața credincioșilor. Prin inspirația Sfântului Duh mulțimi de oameni fură aduși la cunoștința adevărului așa cum este el în Hristos Isus. Nevoile lumii de azi nu sunt mai mici decât în zilele apostolilor. Cei cari lucrează pentru suflete în aceste timpuri de lipsă

de pocăință și de necredință, trebuie să se predea pe sine cu totul Domnului și să lucreze într'un cuget, cu deplin unison cu puterile cerești. Puterea Spiritului Sfânt va însoți lucrările acelor, cari și consacra energia și totul al lor fără rezervă pentru complectarea lucrării, care trebuie făcută în zilele de pe urmă. Ingeri din ceruri vor conlucra cu ei, și multe suflete vor fi aduse la cunoștința adevărului și cu bucurie își vor alege partea lor alături de poporul care ține poruncile lui Dumnezeu. Atunci mijloace materiale vor curge în tezaurul Domnului; lucrători puternici se vor scula; câmpurile neavertizate ale marilor regiuni îndepărtate vor fi puse în lucru; și lucrarea Domnului se va încheia repede cu mare triumf. „Review and Herald", April 7, 1910.

De adevărul dat primilor apostoli s'au împărțit credincioșii tuturor veacurilor. Dumnezeu dorește, ca fiecare credincios să fie un executor al voinței Mântuitorului. Fiecăruia i s'a dat adevărul sfânt, ca să-l împartă lumii.... Membri. rămășiței bisericii lui Dumnezeu în zilele noastre de azi așteaptă prea mult dela predicatori, crezând că numai ei trebuie să meargă în toată lumea cu solia Evangheliei, spre a împlini porunca de trimetere a lui Hristos. Mulți par că au pierdut cu totul din vedere faptul, că această poruncă de trimetere a fost dată nu numai către cei în mod special rânduiți cu predicarea, ci și către toți ceilalți frați și surori. E o greșeală fatală să se creadă, că lucrarea de mântuirea sufletelor trebuie făcută numai de cei rânduiți anume ca predicatori. Toți câți au primit viața lui Hristos, sunt chemați să împartă viața și deci să lucreze la salvarea semenilor lor.

„Spiritul și mireasa zic, Vino! Iar cel care aude, zică, Vino!" Această poruncă, de a chema și pe alții, să vină, îmbrățișază întreaga biserică și privește pe oricine a

primit pe Hristos drept Mântuitor al său personal. Despre cei cari au primit pe Hristos, stă scris: „Și toți câți îl primiră, acelora El le dete putere, să se facă fiii ai lui Dumnezeu, adică celor cari cred în numele Lui:..... și din cele cu cari El eră plin, noi toți am primit har pentru har”. Ceeace noi am primit, trebuie să împărțim. Fiecare suflet, care a auzit învătarea divină, trebuie ca răsunetul ei să-l trimeată mai departe peste văi și coline, zicând către cei cu cari ajunge în contact: „Vino!” Din momentul convertirii lor, aceia cari primesc pe Hristos trebuie să ajungă să fie lumina lumii.....

Spiritul Sfânt, locțiitorul lui Hristos, armează cu putere chiar pe cel mai slab, spre a-l duce înainte la victorie. Dumnezeu a organizat toate mijloacele sale de acțiune, spre a trage pe oameni la Sine. El trimite în lucrarea Sa pe mulți, cari nu fuseseră în mod special consacrați la aceasta prin punerea mâinilor. El răspunde obiecțiunilor, la cari s'ar simți împins cineva să le ridice contra unor asemenea lucrători, înainte ca acele obiecțiuni să se ridice. Dumnezeu vede sfârșitul chiar de la început. El cunoaște și anticipează fiecă dorință, și prevede din vreme totul pentru orice nevoie. Dacă oameni mărginiți, cărora El le-a încredințat răspunderi sfinte în legătură cu conducerea lucrării Sale, dacă aceia nu ar bară drumul, El ar trimete mulți lucrători în via Sa.

Fiecărui suflet venit la pocăință Domnul viei îi zice acum: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”. În câmpul în care au fost puși deja urmași ai lui Hristos, sau într'un câmp alături, sau poate într'un câmp cu totul îndepărtat, — ori unde ar fi, credinciosul trebuie să înceapă să lucreze pentru Domnul. Lucrarea, pe care sunt unii în stare sa o facă, poate să fie foarte restrânsă de împre-

jurări; dar oriunde ar fi, dacă este făcută cu credință și sârguitor, va fi simțită până la marginea cea mai îndepărtată a pământului.

„Review and Herald”, Martie 24, 1910
„The Desire of Ages”, p. 822, 823.

Lucrarea lui Hristos cât fu pe pământ păru mărginită asupra unui câmp mic; totuși mulțimi din toate țările auziră solia Lui. Dumnezeu întrebuițează adesea cele mai simple mijloace spre a realiza cele mai mari rezultate. Planul Său este, ca fiecare parte a lucrării Sale să depindă de o altă parte, ca o roată în roată, totul lucrând în armonie. Cel mai umil lucrător, mișcat de Spiritul Sfânt, va atinge coarde invizibile, ale cărora vibrații vor răsună până la marginile pământului și vor alcătui melodii pentru veacurile veșniciei.

În unele câmpuri, unde, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, misionarii noștri au avut succes într'o măsură oarecare și au întemeiat comunități, probleme serioase s'au pus acestora, cari voiau să vadă lucrarea avansând repede. Cea mai mare parte din frați sunt săraci, și judecându-i după aparență, pare imposibil pentru ei să facă mai mult spre a susține și mări lucrarea. Dar aducă-și aminte, că în primele începuturi ale lucrării în Statele-Unite s'a avut de luptat cu dificultăți exact la fel. La început, erau foarte puțini cei cari primiau adevărul, și aproape toți aceștia erau săraci. Ei erau obligați să facă cea mai strictă economie; ei restrânseră trebuințelor atât de mult posibil, ca din mijloacele lor foarte cu greu câștigate să le rămână o sumă cât mai mare de întrebuițat la ducerea mai departe a soliei Evangheliei. Uneori părea că lucrarea a ajuns la stagnare și că vestirea soliei trebuie oprită. Dar jertfindu-și până la extrem abilitatea lor, ei strigau către Domnul, și El îi auzia. Dumnezeu ridică pe cineva, care să facă față necesității grabnice, și, pe măsură

ce înaintau mai departe, li se dădea noi puteri de înaintare.

Numai prin credință, prin lepădare de sine și stăruință poate fi dusă mai departe lucrarea Domnului pe pământ. Marea majoritate a acelor, cari au îmbrățișat adevărul în câmpuri străine, sunt oameni săraci, și pare că Dumnezeu în providența Sa a rânduit astfel, ca aceștia să fie educați și disciplinați să facă lucrarea, care — luându-se cineva după aparențe — ar părea imposibilă pentru ei. Pentru a face însă lucrarea ce le stă în față, ei trebuie să-și încordeze toți nervii și să-și pună toate puterile. Toate forțele mintale și financiare ale credincioșilor adevărului trebuie puse în acțiune. Dacă vor merge în credință, pe cum au mers pionierii lucrării acesteia, atunci Dumnezeu va coopera cu eforturile lor. Când ei vor fi putut, și vor fi câștigat experiența, ce Dumnezeu dorește ca ei să o câștige în purtarea sarcinilor, atunci El va ridică și pe alții, cari să ajute la învățarea adevărului, cât și oameni cu mijloace, cari să ajute la ducerea mai departe a lucrării.

În multe câmpuri lucrarea merge încet și greu la început. Timpul celor mai mari dificultăți este pentru credincioși timpul, când ei să-și încordeze umerii sub povară și să facă tot ce le stă în puteri pentru promovarea lucrării. De înaintat, ei tot trebuie să înainteze, chiar dacă Marea Roșie le stă în față, iar de o parte și de alta munți înalți de netrecut. Dumnezeu a fost cu poporul Său în trecut și a binecuvântat eforturile lor. Ei trebuie să meargă înainte prin credință. „Împărăția cerurilor se ia cu forța, și cine întrebuițează forța pune mâna pe ea”. Misionarul trebuie să se roage, să creadă că Dumnezeu răspunde la rugăciunile sale, și apoi să lucreze cu încredere. El trebuie să se gândască de asemenea, că — mai înainte de a obține mari progrese — trebuie să trecem prin mici începu-

turi. „Mai întâi paiul, apoi spicul, după aceasta grăunțele de grâu plin în spic”. Lucrarea poate fi începută în slăbiciune, iar progresele ei pot fi pentru un timp încete; totuși dacă este începută într'un chip sănătos, va urma un câștig statornic și real.

„Review and Herald”, April 14, 1910.

Noi trebuie să avem grijă ca de ceva foarte prețios de lucrarea, pe care Domnul a îndeplinit-o prin poporul care ține poruncile Sale, și care, prin puterea harului Său, va ajunge și mai puternică, și cu mai mari efecte, pe măsură ce trece timpul. Vrajmașul caută să întunece pricepera poporului lui Dumnezeu și să slăbească eficacitatea lor; dar, dacă ei vor lucra așa cum îi conduce Spiritul lui Dumnezeu, El le va deschide înainte-le uși cu minunate posibilități de clădirea vechilor cetăți pustiite. Experiența lor va însemna o continuă creștere, până ce Domnul se va scobori din cer cu putere și mărime mare, spre a pune sigiliul Său de triumf final asupra credincioșilor Săi.

Lucrarea, care ne stă în față, este de cele cari cer încordarea tuturor forțelor omenești. Ea cere exercitarea unei credințe tari și unei vegherii continuu. Uneori dificultățile, de cari ne isbim, vor fi din cele mai descurajatoare. Mărimea însărcinării de îndeplinit ne va spera chiar. Și totuși cu ajutorul lui Dumnezeu servii Săi vor triumfa în cele din urmă. „De aceea”, frații mei, „mă rog, să nu pierdeți răbdarea” din cauza experiențelor prin cari sunteți chemați a trece ca cercare. Isus va fi cu voi; El va merge înaintea voastră prin Spiritul Său Sfânt, pregătind drumul, și El va fi sprijinitorul vostru în orice nevoie.

„Pentru aceea plec genuchile mele înaintea Tatălui, din care își trage numele orice neam în cer și pe pământ, ca — potrivit cu bogăția mării Lui — să vă dea, ca să fiți înțăriți cu putere prin Spiritul Lui în

omul din lăuntru; ca Hristos să locuească prin credință în inimile voastre, ca, în iubire înrădăcinați și întemeiați, să puteți pe deplin să înțelegeți împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, și lungimea, și adâncimea și înălțimea, — și să cunoașteți iubirea lui Hristos cea mai pe sus decât știința, pentruca să fiți plini până în totul cu ce este plin Dumnezeu.

„Iar celui care poate să facă mai pe sus de tot, mai de prisos decât cele ce cerem sau pricepem, potrivit puterii care se arată în noi. Lui fie mărirea în biserică prin Hristos Isus, în toate neamurile veacului veacurilor; Amin!”

„Life Sketches of Ellen G. White“

1915 edition p. 438 439.

LECȚIUNI PENTRU ȘCOALA DE SABAT.

Lecțiuni biblice pentru copii.

LECȚIUNEA 1.

Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum să învățăm pe copii. — 1. Citește lecția încet și deslușit, dând copiilor puțină să pună mereu întrebări, pe măsură ce înaintezi cu cititul. — 2. Ia din nou dela început, și, după ce ai citit prima frază, pune întrebările, ale căror răspunsuri se găsesc în această frază. Dacă copiii nu sunt încă în stare să răspundă, invită-i să mai asculte cu atenție o nouă citire a frazei. Citește-o apoi de atâtea ori, până ce copiii au ajuns să răspundă ușor la toate întrebările. — 3. Urmează tot așa cu toate frazele până la sfârșitul lecțiunii. După ce te-ai ocupat astfel de trei sau patru fraze, e bine să le repeți pe acestea toate. Apoi mergi mai departe, și iar să le recapitulezi până la sfârșit. — 4. Odată terminată lecțiunea astfel, poate să observi la copii oarecare oboseală. Incepe atunci a vorbi cu ei despre lecțiune în mod familiar câteva minute dând timp flecăruia să-și spună liber ideile lui. După aceasta poți pune întrebările regulat, dela început până la sfârșit.

* * *

Biblia este numită Cuvântul lui Dumnezeu. In ea găsim tot ce a

vorbit Dumnezeu oamenilor. Biblia a fost scrisă de oameni sfinți. Ei n'au scris din mintea lor. Dumnezeu le-a spus, ce să scrie. Uneori Dumnezeu le-a vorbit oamenilor cu vocea Sa. De cele mai multe ori însă El le-a vorbit prin Spiritul Sfânt și prin îngerii sfinți.

Dumnezeu a trimis de multe ori îngeri, ca să vorbească oamenilor. Cel mai minunat lucru a fost însă, că Dumnezeu a trimis chiar pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos, ca să vorbească oamenilor. Isus mergea prin sate și orașe, vorbind la mulțime de oameni și învățându-i. El le făcea bine, îi vindeca de boale, și le spunea cum să trăiască. Domnul Isus Hristos învață pe oameni să țină poruncile lui Dumnezeu, și să se poarte bine cu Dumnezeu și cu oamenii. Biblia ne spune toate, câte le-a învățat și le-a făcut Domnul Hristos. Biblia ne arată, ce cere Domnul dela noi, și care este dreptatea Lui. Biblia ne spune, ce trebuie să facem, ca să fim fericiți. Mai mult încă: oamenii, cari ascultă de Dumnezeu și fac toate, cum stă scris în Biblie, vor merge odată în cer, când va veni Domnul. In cer e foarte frumos. Acolo nu e boală, nu e suferință, nu e tristețe, nici plâns.

Biblia ne arată calea spre cer.

Ea este Cuvântul lui Dumnezeu, care ne chiamă la El. Domnul Hristos chiamă pe oameni zicând: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni”.

Intrebări.

1. În ce carte găsim, ce a vorbit Dumnezeu oamenilor?
2. Cum este numită Biblia?
3. De cine a fost scrisă Biblia?
4. Cine le-a spus lor, ce să scrie?
5. Cum a vorbit Dumnezeu cu oamenii uneori?
6. Cum le-a vorbit El de cele mai multe ori?
7. Cari sunt ființele, prin cari Dumnezeu a vorbit oamenilor?
8. Ce persoană însemnată și iubită a trimis Dumnezeu pe pământ, ca să vorbească oamenilor?
9. Unde mergea Isus?
10. Ce făcea El?
11. Ce spune El oamenilor, și ce-i învață?
12. Unde găsim tot ce a învățat și a făcut Domnul Hristos?
13. Ce mai arată Biblia?
14. De unde putem ști, ce să facem, ca să fim fericiți?
15. Care e condiția, ca să ne fie bine și să trăim ani mulți?
16. Urmând după învățăturile Bibliei, unde vom ajunge?
17. Ce fel de vieță este în cer?
18. Cine ne-a arătat calea, și cine ne chiamă la cer?
19. Cum e Dumnezeu și cum e Domnul Hristos, dacă ne-a dat așa carte, care ne chiamă la așa fericire?
20. Ce trebuie să facem noi cu Biblia, și ce să facem cu învățăturile ei?

LECȚIUNEA 2.

Introducere; Creațiunea.

Pentru învățator. — 1. Repetă cu copiii lecțiunea 1. Învață pe copii lecția 2 în felul arătat în lecția 1. — 2. După o mică pauză, recapitulează ambele lecțiuni, înce-

pând cu prima. — 3. Istorisește în mod familiar cuprinsul celor două lecțiuni. Invită și pe copiii, cari pot, să istorisească și ei. Dacă unul a istorisit o parte, pune pe altul să continue, și așa mai departe. De sigur că vor face greșeli, sau vor spune lucruri necomplete; dar trebuie corijați și complecțați.

4. Dați însă timp copiilor să se corijeze singuri.

* * *

Moise a scris prima parte a Bibliei. Moise era un om foarte credincios și el a vorbit cu Dumnezeu. El a scris totul dela Dumnezeu, căci Dumnezeu i-a spus, ce să scrie.

În primul capitol din Biblie, Moise ne spune dela Dumnezeu, cum a fost făcut pământul. Dumnezeu a făcut pământul, și toate câte sunt și trăesc pe pământ. Numai Dumnezeu poate crea, și numai El poate da vieță.

Primul vers din Biblie ne spune, că „La început a creat Dumnezeu cerul și pământul”. El a creat prin Cuvântul Său. El a zis, și lucrurile s’au făcut.

La început, pământul era acoperit de apă și de întunec des. Uscatul nu se arătase încă. Arborii, pomii, iarba și florile nu fuseseră încă create. Atunci nu era zi. Soarele, luna și stelele nu se arătasera încă. Pe pământ era mai întunec decât în nopțile cele mai negre.

Ce trist loc trebuie să fi fost atunci pământul.

Intrebări.

1. Cine a scris prima parte din Biblie?
2. Ce fel de om era Moise?
3. Cu cine a vorbit el?
4. Cine a spus lui Moise, ce să scrie?
5. Ce ne spune primul capitol din Biblie?
6. Cine a făcut pământul?

7. Cine a creat toate, câte sunt și trăesc pe pământ?

8. Poate altcineva să dea vieată?

9. Ce ne spune primul vers din Biblie?

10. Cum a creat Dumnezeu cerul și pământul? Ps. 33, 6—9.

11. Cu ce eră acoperit pământul la început?

12. Se arătase uscatul și plantele?

13. Erau atunci arbori și flori?

14. Străluceau atunci pe cer soarele, luna și stelele?

15. Există atunci ziua? Există lumina?

16. Eră întunec atunci?

17. Credeți, că pământul eră atunci un locaș plăcut?

LECTIUNEA 3.

Lumina și aerul.

Pentru Invățător. — 1. Pune întrebări asupra primelor două lecțiuni. 2. Pune apoi pe copii să spună tot ce știu despre acele lecțiuni, fără a le mai pune întrebări și completează-i, unde e nevoie. — 3. Învață-i lecțiunea 3, cum i-ai învățat pe celelalte două. — 4. De îndată ce observi oboseală la copii, schimbă forma exercițiului, fără a introduce un subiect nou. Cântarea e variația cea mai bună. Dacă sunt copii timizi, încurajază-i să vorbească despre lucrurile de acasă, despre jocurile lor, și despre orice lucru, care i-ar interesa. Caută și citește din Biblie texte, cari vorbesc despre cele din lecțiune.

* * *

Și Dumnezeu zise: „Să fie lumină: și se făcù lumină”.

„Și Dumnezeu numi lumina ziua, iar întunerecul îl numi noapte. Și se făcù astfel seară și dimineață: ziua întâi”.

A doua zi Dumnezeu făcù aerul. Fără aer nimeni nu poate trăi. Toate animalele ar muri; deasemenea la

fel și arborii, iarba și tot ce are vieată. Aerul învăluie pământul din toate părțile, dar el nu se ridică până la o prea mare înălțime. Când oamenii se ridică până la șase sau șapte mii de metri dela pământ, cu balonul sau cu aeroplanul, găsesc acolo atât de puțin aer, încât abia pot să răsufle, ca să-și țină vieața. Aici pe pământ însă Dumnezeu ne-a dat aer din destul, pentru toți, și pentru toate. Trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru aer, făcând o bună întrebuintare dintr'ansul. Aerul pe care îl respirăm, curățește sângele nostru, și ne dă putere și sănătate. Aerul trebuie respirat cât mai curat.

Trebuie să îngrijim, să avem în camerele noastre aer curat. Aerul bun și curat este tot atât de trebuincios ca și hrana bună.

Intrebări.

1. Ce cuvinte rosti Dumnezeu?
2. Cum numi Dumnezeu lumina?
3. Cum numi El întunerecul?
4. In ce zi fù creată lumina?
5. Ziua a început dimineața, sau seara?
6. Ce a făcut Dumnezeu în ziua a doua?
7. La ce folosește aerul?
8. Ce s'ar întâmplă cu oamenii, cu animalele, păsările și cu toate vietățile, dacă n'ar avea aer?
9. Pomii, iarba și florile ar putea trăi fără aer?
10. Este aer împrejurul pământului?
11. Aerul se întinde până la o înălțime prea mare?
12. Când oamenii se urcă în sus cu balonul sau cu aeroplanul, cum găsesc acolo aerul?
13. Dumnezeu ne-a dat aer destul?
14. Cum să-I mulțumim noi pentru aceasta?

15. Care este folosul aerului?
16. Trebuie să respirăm de multe ori același aer?
17. Trebuie să dormim în camere, ale căror uși și ferestre n'au fost deloc deschise?
18. Este necesar aerul curat?

LECȚIUNEA 4.

Iarba, plantele și arborii.

Pentru învățător. — 1. Repeti din nou în toate amănunțele lecția 3. — 2. Inveți pe copil lecțiunea 4. — 3. Repeti punctele importante din Lecțiunile 1, 2 și 3. — 4. Repeti iar Lecțiunea 4. — 5. Incurajezi pe copii, să vorbească despre punctele mai însemnate ale lecțiilor. Dacă isbutești, să-i faci să vorbească liber despre toate, atunci ei nu vor obosi, și atunci vei putea ușor să-i ții atenți și să arate mereu interes. Puneți-i să vorbească despre întunerecul, care acoperă pământul la început; despre apele, cari se mișcă; despre folosul apei și al întunerecului; despre lumină și foloasele ei, etc. Faceți pe copii, să înțeleagă însemnătatea operei creațiunii. Arată copiilor, că Dumnezeu din Biblie este un Dumnezeu puternic, că lucrurile făcute de El sunt mărețe, și că ele vorbesc despre înțelepciunea și despre iubirea Sa pentru noi și pentru toate făpturile Sale.

* * *

În ziua a treia Dumnezeu adună apele într'un loc și făcù să se arate uscatul. Adunătura apelor El a numit-o mare, iar uscatul l-a numit pământ. Apoi El a făcut să crească iarba, plantele, arborii și pomii, a împodobit astfel pământul cu tot felul de frumuseți. El l-a acoperit cu un covor verde semănat cu mii de flori. Dealurile și munții au fost încoronați cu pomi și cu arbori maestosi; dar nu erà nici-o pasăre, ca să înveselească toate cu cântări

plăcute. Deasemenea nu erà nici un om, care să admire lucrările frumoase făcute de Dumnezeu și să se bucure de ele.

Intrebări.

1. În ce zi au fost adunate apele?
2. Ce nume a primit această adunătură de ape?
3. Cum a fost numit uscatul?
4. Ce a făcut Dumnezeu apoi să crească pe pământ?
5. Erau și păsări, cari să cânte în pomi?
6. Erau oameni, cari să admire toate?
7. La ce folosește iarba?
8. La ce folosesc arborii?
9. Cari sunt pomii fructiferi, pe cari îi cunoașteți voi?
10. Cari sunt fructele, cari vă plac mai mult?
11. Ce fruct are coaja tare?
12. Cum se numește pomul, care face nuci?
13. Ar mai fi pământul atât de frumos, dacă nu ar fi pe el nici pomi, nici iarbă, nici flori?
14. Pământul este tot atât de frumos și iarna, și vara? De ce nu?
15. Cine a creat toate aceste lucruri frumoase?
16. Unde găsim spus, cum a fost creat pământul cu toate cele de pe el?
17. De cine a fost scrisă Biblia?
18. De unde au știut ei, ce să scrie?

19. Cum sunt toate spusele Bibliei, și cât de mult trebuie să le credem noi?

Scrise cu adevăr și dreptate, spusele Bibliei merită toată crezarea noastră.

LECȚIUNEA 5.

Soarele, luna și stelele.

Pentru învățător. — 1. Repeti cu copiii lecțiunea 3 și 4. — 2. Inveți pe copii lecțiunea 5. — 3. Repeti

toate lecțiunile dela început. — 4. Repeti încă odată lecțiunea 5.

Nu ceti și nu povesti istorioare. Ocupă-te numai de lecțiune. Intrebuințează tot timpul, spre a face lecțiunile cât mai atrăgătoare și cât mai instructive. Istorisirea altor lucruri, oricât de interesante, va îndreptă în altă parte spiritul copiilor și va întârziă progresul clasei.

* * *

În ziua a patra s'a văzut apărând soarele, luna și stelele. În Biblie soarele este numit luminătorul cel mare, iar luna luminătorul cel mic. Ele aveau să servească drept semne pentru anotimpuri, zile și ani. Dumnezeu le-a rânduit, să stăpânească ziua și noaptea. În ziua a cincina au fost făcuți peștii, balenele și tot ce trăește prin ape. În aceeași zi au fost create păsările, insectele și toate câte zboară în aer.

Intrebări.

1. Ce s'a arătat în ziua a patra?
2. Ce nume dă Biblia soarelui?
3. Ce nume dă ea lunei?
4. La ce servesc ele?
5. Ce stăpânesc amândouă?
6. Când a creat Dumnezeu peștii, balenele și toate cele din ape?
7. Ce a creat Dumnezeu în ziua cincina?
8. La ce folosește soarele?
9. Mai face și altceva, decât să lumineze?
10. Cine încălzește pământul?
11. Plantele și florile ar putea crește fără lumina soarelui?
12. Ați văzut plante răsărite și crescute acolo, unde era puțină lumină?
13. Cum erau ele?
14. Sunt multe flori, cari cresc în întunec?
15. Credeți că copiii cresc și se desvoltă bine acolo, unde nu pătrunde deloc lumina soarelui?

16. Au ei ochi tot atât de vioi, și obraji tot atât de rumeni?

17. Pot fi tot atât de fericiți?

18. Cu ce era acoperit pământul la creațiune?

19. Pământul era la început un locaș plăcut, sau trist?

20. Ce-l făcea atât de trist?

21. În ce zi a săptămânii a creat Dumnezeu lumina? În ziua întâi.

22. În ce zi a fost creat aerul?

23. Ce a creat Dumnezeu în ziua treia?

24. Când au fost adunate toate apele la un loc? Când s'a arătat uscatul și s'a făcut cu puțință creșterea arborilor, a ierbii și a tuturor plantelor?

25. Când au apărut soarele, luna și stelele?

LECȚIUNEA 6.

Animalele, reptilele și omul.

În ziua șasea Dumnezeu creă toate animalele depe câmp, pe cele domestice și reptilele, adică târâtoarele. În ziua a șasea Dumnezeu creă și pe om. Pământul la început era acoperit cu apă; pretutindenți erau întunec: nu era nici zi, nici soare, nici lună, nici stele și nici un fel de lumină. Dar în ziua întâia Dumnezeu creă lumina; în ziua a doua El creă aerul; în ziua a treia El adună apele la un loc și făcu să crească iarba, plantele și arborii. În ziua a patra se arată soarele și luna cu stelele; în ziua a cincina fură create păsările, peștii și toate făpturile, cari trăesc în aer și în apele mărilor; în ziua a șasea Dumnezeu creă animalele depe câmp, pe cele din pădure și pe cele domestice; iar în cele din urmă făcu Dumnezeu și pe om. Vedem astfel, că omul a fost creat după ce pământul fusese împodobit cu toate frumusețile.

Soarele, luna și stelele erau pe cer, peștii în apă, animalele pe dealuri și câmpii, păsările și in-

sectele în aer. Pomii erau încărcăți de fructe. Iarba, plantele și florile îmbrăcau și împodobiau pământul, acoperit astfel numai cu vieață, bucurie, cântare și frumusețe.

Intrebări.

1. Când creă Dumnezeu animalele domestice, animalele de prin pădure și câmpii, și reptilele sau târătoarele?
2. În ce zi creă Dumnezeu și pe om?
3. Ce înfățișare avea atunci pământul?
4. Ce a fost creat în prima zi? Dar în ziua a doua și a treia?
5. Ce s'a arătat în ziua a patra?
6. Ce a fost creat în ziua cincina?
7. Când a fost creat omul?
8. Pentru ce a creat Dumnezeu pe om tocmai la urmă, după ce crease toate celelalte?
9. Cum se înfățișă pământul la crearea omului?
10. Ce eră pe cer? Dar în ape? Dar pe dealuri și câmpii? Dar în aer?
11. Cu ce erau încărcăți pomii? Cu ce eră îmbrăcat pământul? Ce se vedeă pretutindeni?
12. Avea omul tot ce-i trebuia, spre a fi fericit?
13. Unde vom ajunge, dacă vom face tot ce ne învață Biblia?

LECȚIUNEA 7.

Ziua a șaptea.

Dumnezeu a făcut să treacă pe dinaintea lui Adam toate animalele, și Adam le-a dat nume la toate. Dar între animale nu eră nici unul, care să poată vorbi și să se poată înțelege cu Adam. Pentru aceasta Dumnezeu a creat pe femeie, ca să trăească împreună cu Adam și să-i fie de ajutor în toate. Adam a numit pe femeia sa Eva. Astfel a făcut Dumnezeu toate, terminându-le în șase zile. În ziua a șaptea Dum-

nezeu s'a odihnit de toate lucrurile Sale, pe cari le crease.

Intrebări.

1. Ce făcù Dumnezeu cu toate animalele? Gen. 2, 19.
2. Ce făcù Adam cu toate animalele?
3. Puteau animalele să vorbească și să se înțeleagă cu Adam?
4. Puteau ele înțelege cugetele și simțimintele omului?
5. Eră cineva acolo, cu care să poată sta de vorbă Adam?
6. Pe cine a creat Dumnezeu, ca să fie de ajutor lui Adam?
7. Ce nume a dat Adam femeiei sale? Gen. 2, 23.
8. În câte zile a creat Dumnezeu pământul și toate cele depe dânsul?
9. Ce a făcut Dumnezeu în ziua a șaptea? Gen. 2, 2.
10. Cum a mai deosebit Dumnezeu ziua a șaptea de celelalte? Ver. 3.
11. Ce a făcut Dumnezeu în ziua întâia? Dar în a doua?
12. Ce a făcut Dumnezeu în ziua a treia?
13. Ce s'a arătat în ziua a patra?
14. Ce a fost creat în ziua a cincina?
15. Cari au fost cele create în ziua a șasea?

LECȚIUNEA 8.

Paradisul.

„Dumnezeu plantă o grădină în Eden, de partea despre Răsărit, și în ea puse pe omul, pe care îl făcuse”.

„Și Dumnezeu făcù să crească din pământ tot felul de pomi ro-ditori, plăcuți la vedere și buni la mâncare; și pomul vieții în mij-locul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și al răului”.

Și Dumnezeu zise lui Adam și Evei, că pot să mănânce din roadele

LECTIUNEA 9.

Adam gonit din Paradis.

tuturor pomilor grădinii, numai din unul să nu mănânce. Acela erà numit pomul cunoștinței binelui și al răului. Dumnezeu le zise, că, dacă vor mânca din acel pom, ei vor muri cu siguranță.

Dar satana se înfățișă Evei sub forma unui șarpe și îi spuse, că fructele acestui pom sunt foarte bune la mâncare, și că, dacă ea și soțul ei vor mânca se vor face înțelepți și în totul la fel cu Dumnezeu. Eva luă din fruct și mănca. Ea dădu și lui Adam, și mănca și el.

Intrebări.

1. Ce plantase Dumnezeu? Gen. 2, 8.
2. Unde plantase această grădină?
3. Ce făcù Dumnezeu, să crească în grădină?
4. Ce fel de pomi se aflau în mijlocul grădinii?
5. Din cari pomi permisesese Dumnezeu, lui Adam și Evei, ca să mănânce?
6. Care este numele pomului, al cărui fruct le erà oprit?
7. Ce le spusese Dumnezeu, că are să li se întâmple, dacă ei vor mânca din acest fruct?
8. Sub ce formă se înfățișă satan înaintea Evei?
9. Ce a zis el despre fructul acestui pom? Gen. 3, 3—6.
10. Ce zise el pentru a o face ca să mănânce?
11. Ce a făcut ea?
12. Ar fi măncat Eva din acest fruct, dacă n'ar fi ascultat de satan, mai curând decât de Dumnezeu?
13. Nu caută satan adesea, să facă, ca lumea să creadă, că Dumnezeu nu va face ceeace a zis?
14. Este bine și folositor, de a ascultă pe Dumnezeu?

După ce au mâncat din fructul oprit, Adam și Eva, și-au simțit vinovăția și s'au ascuns printre pomii din grădină. Venind în grădină, Dumnezeu chemă pe Adam și îi zise: „Adame, unde ești?” Adam răspunse: „Mi-a fost teamă, și m'am ascuns”. Și Dumnezeu zise: „Nu cumvâ ai mâncat din pomul, din care eu ți-am zis să nu mănânci?” Adam răspunse: „Femeia, pe care Tu mi-ai dat-o să fie lângă mine, mi-a dat din pom, și eu am măncat”. Și Dumnezeu zise către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Femeia răspunse: „Șarpele m'a înșelat și am măncat”.

Astfel Adam și Eva au căzut în neascultare față de Dumnezeu, și Dumnezeu i-a isgonit din grădină, iar la intrarea grădinii a pus o sabie de foc, așa că ei nu mai puteau intra iarăși. Și Dumnezeu a făcut lui Adam și femeiei sale haine de piele, și a spus lui Adam, că trebuia să-și câștige hrana muncind pământul.

Intrebări.

1. Ce-au făcut Adam și Eva, după ce au măncat din pomul oprit? Gen. 3, 8.
2. Ce-au simțit ei atunci în inima lor?
3. De ce s'au simțit vinovați?
4. Ce-a zis Dumnezeu către Adam? Vers 9.
5. Ce-a răspuns Adam? Vers 10.
6. Ce l-a întrebat Dumnezeu? Vers 11.
7. Ce răspuns a dat Adam? Vers 12.
8. Adam nu învinuie pe Dumnezeu, când răspunde astfel?

9. Ce-a răspuns Eva? Vers 13.
10. Credeți, că Dumnezeu a găsit bune învinuirile, ce-și aruncau astfel unul altuia Adam și Eva?
11. Credeți, că lui Dumnezeu îi place, să ne vadă că aruncăm vina pe alții, atunci când am păcătuit?
12. Ce-a făcut Dumnezeu cu Adam și Eva? Vers 23.
13. În ce fel le-a oprit Dumnezeu intrarea în grădină? Vers 24.
14. Din ce le-a făcut Dumnezeu haine? Vers 21.
15. Cum trebuia Adam să-și câștige hrana? Vers 19.

LECȚIUNEA 10.

Cain și Abel.

Adam și Eva au avut doi fii. Numele întâiului născut era Cain, și numele celui mai mic era Abel. Abel era păstor și Cain agricultor.

Când Cain și Abel ajunseseră bărbați, ei aduseră jertfă lui Dumnezeu. Cain oferă lui Dumnezeu din fructele pământului, și Abel din primele născute ale turmei sale. Și Dumnezeu privi către Abel și darul său; și nu privi deloc către Cain și darul său. Și Cain se mâniă rău.

Și Dumnezeu zise lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce te-ai posomorit? De sigur, când te porți bine, ridici capul sus, ești voios”.

Însă Cain nu voi să recunoască, și într-o zi, când erau împreună pe câmp, Cain omorî pe fratele său Abel. „Și Dumnezeu zise lui Cain: „Unde este Abel, fratele tău?” Și el răspunse: „Nu știu; sunt eu păzitorul fratelui meu?”

Intrebări.

1. Ce nume a dat Adam și Eva fiilor lor? Gen. 4, 1—2.
2. Care era cel mai mare din ei?
3. Când se făcură bărbați, ce aduseră ei lui Dumnezeu?
4. Ce a oferit Cain lui Dumnezeu?
5. Ce a oferit Abel?

6. Dumnezeu a primit darul lui Abel?

7. A primit El și pe al lui Cain?
8. Ce a simțit Cain din cauza aceasta?

9. Ce a zis Dumnezeu lui Cain? Vers. 6—7.

10. Cain a ascultat de aceste cuvinte?

11. Ce a făcut Cain într-o zi, pe când era cu Abel la câmp? Vers. 8.

12. După ce Cain a omorît pe fratele său, ce i-a zis Dumnezeu? Vers. 9.

13. Care fu răspunsul lui Cain?

14. A spus adevărul?

15. Se purtă cu respect față de marele Dumnezeu, când răspunse: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

LECȚIUNEA 11.

Răutatea lui Cain.

Cain, nu numai că a omorît pe fratele său, ci a spus chiar o minciună lui Dumnezeu despre cele ce săvârșise.

Cain știă, ce voia Dumnezeu, să I se dea ca dar; însă el în loc să aducă ceea ce-i ceruse Dumnezeu, aduse din fructele pământului; apoi, pentru că Dumnezeu nu voi să primească darul său, el se supără și omorî pe Abel; după aceasta, când Dumnezeu îl întrebă, el spuse o minciună.

Dumnezeu blestemă pământul din cauza vieții pline de răutăți a lui Cain. Din această zi, când îl cultivă, pământul nu-i mai dete belșugul de mai înainte. De asemenea mai zise Dumnezeu despre Cain, ca el să fie singur și fugar pe pământ; aceasta însemnează, că el trebuia să fugă dinaintea inamicilor săi, să rățăcească de ici colo, fără locuință stabilă, și toți să-l desprețuiască și să-l gonească.

Intrebări.

1. De ce răutate se făcu vinovat Cain, după ce omorî pe fratele său?

2. Cui spuse el această minciună?

3. Care erà această minciună?

4. Cain ştià, ce vrea Dumnezeu, să-I se aducă drept dar?

5. Căută el să placă lui Dumnezeu?

7. Ce trebuia să-I ofere ca dar?

8. Care au fost simţimintele sale, văzând că Dumnezeu n'a primit darul său?

9. Aveà dreptate să se supere?

10. Dacă ar fi căutat să se facă plăcut, Dumnezeu ar fi primit sacrificiul său?

11. Ce a făcut Cain în mânia sa?

12. Când Dumnezeu l-a întrebat despre fratele său, ce a răspuns el?

13. Ce a făcut Dumnezeu pământului lucrat de Cain? Gen. 4, 11. 12.

14. Pentru ce l-a blestemat?

15. Cain a mai avut o recoltă bună ca mai înainte?

16. Cum a condamnat Dumnezeu pe Cain?

17. Erà el acum capabil să reziste inamicilor săi?

18. Ce trebuia să facă?

19. Cum trebuia să fie tratat de toată lumea?

20. Aţi voi voi să duceţi o aşă vieţă?

21. Ce trebuie să facem noi, pentru a aveà binecuvântare dela Dumnezeu?

22. Unde putem învăţa, cum putem fi fericiţi?

23. Putem fi mult timp fericiţi fără binecuvântarea lui Dumnezeu?

LECŢIUNEA 12.

Familia lui Adam.

După moartea lui Abel, Dumnezeu a dăruit lui Adam şi Evei, un alt fiu. Ei l-au numit Set. Acest fiu a lui Adam erà bun şi a trăit o vieţă lungă în temere de Dumnezeu. În zilele acelea, oamenii trăiau mult mai mult decât în zilele noastre. Adam a trăit 930 de ani, aproape o mie de ani. El a putut să vadă copiii copiilor săi, cari erau foarte numeroşi, până în a noua ge-

neraţiune. Unii erau buni, dar cei mai mulţi răi.

Numele întâiului născut al lui Set erà Enos, şi Enos a numit pe cel întâi fiu al său Kainan. Kainan a avut şi el un fiu, pe care l-a numit Maalaleel. Acest Maalaleel la rândul său, a avut un fiu numindu-l Iared. Primul fiu al lui Iared a fost Enoh, şi Enoh a avut un fiu, pe care l-a numit Methusalah. Methusalah este omul, care a trăit cel mai mult. El a murit în vârstă de 969 de ani. Numele primului său fiu a fost Lamech. Lamech erà în vârstă de 56 de ani, când a murit Adam. Când Adam adunà împrejurul său pe Set, Enos, Kainan, Maalaleel, Iared, Enoh, Methusalah şi Lamech cu copiii, nepoţii şi strănepoţii lor, şi când le povesteà el, ce a fost în grădina Eden,..... ce frumoasă adunare familiară aveà loc atunci!

Intrebări.

1. Care este fiul, pe care l-a dăruit Dumnezeu lui Adam şi Evei după moartea lui Abel? Gen. 4, 25.

2. Ce ştiţi despre caracterul său?

3. La ce vârstă a murit el? — La vârsta de 912 ani.

4. Dar Adam cât a trăit?

5. Mai trăim noi aşă mult astăzi?

6. Adam a avut mulţi copii şi nepoţi?

7. Toţi erau buni?

8. Care este numele, pe care l-a dat Set întâiului său născut?

9. Care erà numele primului fiu al lui Enos?

10. Cum s'a numit fiul cel dintâi al lui Kainan?

11. Cum se numi cel dintâi fiu al lui Maalaleel?

12. Care erà numele fiului întâi născut al lui Iared?

13. Cum s'a numit întâiul născut al lui Enoh?

14. Care este omul, care a trăit cel mai mult?

15. Câţi ani a trăit el?

16. Care erà numele primului său fiu?

17. Până la ce vârstă a trăit Lamech în același timp cu moșul său Adam?

18. Gândiți că Methusalah, Enoh, Iared și Maalaleel n'au văzut niciodată pe Adam?

19. N'ați dorì voi, să vedeți la un loc această familie interesantă?

20. Credeți voi, că Adam nu le-a vorbit niciodată despre grădina Eden și de toate frumusețile văzute de el acolo?

21. Nu gândiți că trebuie să fie interesant, să-l auziți și voi povestind despre aceste lucruri?

22. Credeți că nu a povestit niciodată, cum și de ce a fost dat el afară din Eden?

VEȘTI DIN CÂMPURILE MISIONARE.

Misiunea turcă.

Intre Marea Neagră și Mediterana se află peninsula Asia-Mică, numită deasemenea Anatolia și de Greci, „țara soarelui răsare”.

Ținutul acesta prin sine însuși n'are nimic atrăgător. Munții Tauria la sud sunt aproape goi, cei câțiva arbori pe cari-i mai avea fiind tăiați în timpul războiului.

În faimoasele stepe ale platoului se găsec câteva orașe, cari se depopulează din zi în zi. Mare număr de creștini se duc să-și afle un refugiu în capitală iar alții, mai bogați, emigrează în America. Indigenii cu greu pot să ajungă să-și câștige cele ale traiului. Aproape toate clădirile sunt distruse în orașele în cari, înainte de războiu în florea industria mătăsii.

O linie principală de cale ferată străbate întregă Asia-Mică. Din această linie se desfac linii secundare, cari merg spre nordul și sudul ținutului. Linia principală merge dela Iconium, străbătând munții sălba-

teci Taurus, la Adana și la Tars și, mai departe merge până în Siria și Mesopotamia.

Comunicațiile acestea au fost făcute de Germani în timpul războiului, cari construiră pentru străbătrea munților Taurus și Amanus tuneluri, poduri suspendate și viaducte. Linia aceasta erà terminată când noi am venit dela Constantinopol la Ierusalim în 1917, așa că noi am călătorit direct dela un oraș la altul.

Populația actuală a Turciei se ridică la cincisprezece milioane. Constantinopolul și împrejurimile sale numără cam un milion și jumătate de locuitori. Cea mai mare parte sunt Turci, Armeni, Greci și Evrei; sunt deasemenea și Europeni.

Naționalitatea și religia sunt una și aceeași în Turcia. Turcul este totdeauna mahometan, pe când Grecul este membru al bisericii ortodoxe. Cu toate că Armenii și Ortodocșii greci se asociază foarte ușor totuși între ei nu există filiațiune religioasă.

De altă parte, aceste două rase se vrăjmășesc adesea; așa biserica greacă nu îngăduie ca unul din membri săi să se alieze prin căsătorie cu un membru al bisericii armene și reciproc.

Limbile cele mai întrebuințate în comerț sunt: limba turcă, greacă, armeană și franceză. Cunoscând una sau două din aceste limbi poți foarte bine să-ți faci drumul. Mai sunt și alte limbi: spaniola, care este vorbită mai ales de Evrei; italiana, rusa și engleza. Felurimea limbilor este una din cele mai serioase greutăți, pe cari le întâmpină lucrarea noastră aci. Colportorii noștri trebuie să aibă totdeauna la ei cărți în cinci sau șase limbi cel puțin. O altă greutate este și aceea a literarilor ce trebuie întrebuințate la tipărit. Sunt greci și armeni, cari nu cunosc decât limba turcă, dar ei nu pot să citească decât cu litere grecești sau armene. Greu-

tatea această se întâlnește mai ales la persoanele în vârstă.

Studiile biblice și predicile trebuie să fie ținute în limba armeană franceză și engleză, cu sau fără traducere.

Colportorii noștri vând un mare număr din Biblii printre Mahometani; și în ciuda desamăgirilor numeroase ce întâlnim, totuși nu pierdem curajul. Credem că sămânța sământată va aduce destule fructe. Mai ales printre tineri avem succesul mai mare. Sperăm, că de se va face școala făgăduită, lucrarea noastră de aci va înainta mai repede.

Louise Erzberger.

Conferința Generală.

Apropiata Conferința Generală se va ține în Civic Auditorium, San Francisco din Statele Unite, în luna Mai dela 11—31, a. c.

Această Conferință va fi cea mai importantă din câte s'au ținut până acum. La această Conferință vor lua parte diferiți soli ai Domnului Hristos din toată lumea, cari în aceste timpuri de fierbere și nedumerire a neamurilor, vestesc pacea și venirea apropiată a Domnului.

Ce mărețe zile vor fi la această

Conferință, când vor participa delegați, ca frați în Domnul, din diferite rase: albă, galbenă, măslinie, neagră, malaeză, etc.

Uniunea Română va fi și ea reprezentată la Conferință prin iubitul nostru frate Paulini, Președintele Uniunii Române. După informațiile ce deținem până acum, fr. Paulini a fost invitat să viziteze pe frații de origină română, emigrați în Canada și alte ținuturi. Va mai vizita diferite școli misionare, sanatorii și alte instituțiuni, ca venind să ne aducă vești frumoase și îmbucurătoare de mersul lucrării Domnului, depe întreg globul pământesc.

După cum credem chiar, — și suntem convingși, — că celelalte Uniuni vor sprijini această Conferință cu rugăciuni fierbinți către Atotputernicul, e bine ca și noi să sprijinim la fel, din partea Uniunii noastre pe delegatul ei, fr. Paulini, cât și întreaga Conferință, ca Domnul să reverse asupra lor bogatele Sale binecuvântări, Spirit Sfânt și înțelepciune. Cu cât noi vom stăruî mai mult în acestea, cu atât Domnul le va descoperi planuri pentru o cât mai grabnică încheiere a lucrării Sale căci, „timpul convenit este aproape”.

A. Hedwig.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARA

Redacția: Strada Turturele No. 8 București.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

Abonamentul pe an	Lei 12.—
Prețul unui număr	„ 2.—
„ „ „ dublu	„ 4.—
Pe hârtie velină	„ 3.—